ΕΤΟΣ Ε' ('Εξαμηνία Β'). 8 Αὐγούστου 1915 ΦΥΛΛΟΝ 258ον

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی: آریستووولوس د. خریستیدیس

آپولا

تلفون نومروسی: بك اوغلی ۹۸۱
اداره‌خانه‌سی: غلطه پنجشنبه‌بازاری صاعتجیلر خاننده ۱۶

'Απ' 'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16
'Αριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Péra.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
'Εσωτερικοῦ ἐτησία γρ. 30 | 'Εξωτερικοῦ ἐτησία φρ. 10
» ἑξάμην. » 20 | » ἑξάμην. » 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ
'Εσωτερικοῦ ἐτησία γρ. 54 | 'Εξωτερικοῦ .... φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΝΑΜΑ

ΕΝ ΑΓΙΩΙ ΦΡΑΓΚΙΣΚΩΙ

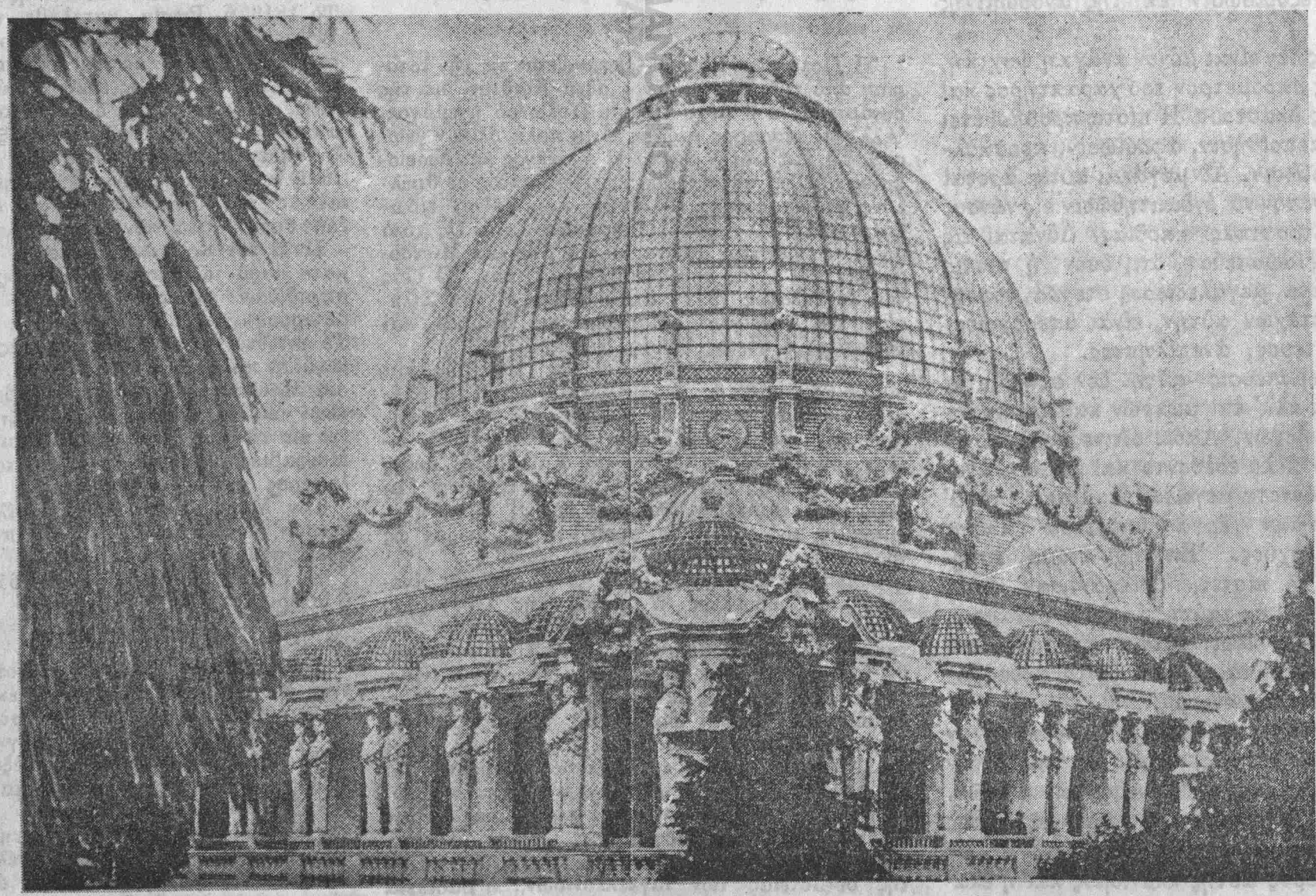

'Ο πελώριος θόλος τῆς 'Εκθέσεως.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΠΙΣΤΙΣ

Μελετήσωμεν ἐπισταμένως τὴν ἱερὰν σημασίαν τῶν δύο πρώτων γραμμῶν τῆς αὐριανῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς, ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν θείαν ἐντολήν, ἣν περικλείουσι:

— Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, κραταιοῦσθε.

Ἀποτελεῖ αὕτη τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τοῦ ἠθικοῦ οἰκοδομήματος, ὅπερ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ὀφείλει νὰ περιέπῃ, καὶ δέον νὰ θεωρῆται ἡ βάσις πάσης θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς διδασκαλίας.

Ἡ πίστις!

Αἱ γραμμαὶ αὗται, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν στήλην αὐτήν, θ' ἀποδειχθῶσι πάντως τελείως ἀνεπαρκεῖς, ὅπως ἐξάρωσι τὴν πίστιν, τὰς ἐξ αὐτῆς ὠφελείας καὶ τὰ εὐεργετήματα. Σκοπός, ἄλλως τε, τοῦ γράφοντος δὲν εἶναι νὰ πλέξῃ τὸν πανηγυρικόν της, πανηγυρικόν, τὸν ὁποῖον ἐφιλοτέχνησαν οἱ αἰῶνες μὲ τοὺς πολυελαίους τόσων ἁγίων καὶ τὰς συστοιχίας τῶν πιστῶν.

Ἀλλὰ μήπως εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπινοηθῶσι ρητορικαὶ στροφαὶ καὶ καλολογικὰ σχήματα, ἵνα ἐξάρωσι τὴν πίστιν; Αὐτῶν ἔχουσιν ἀνάγκην ὅσα δυσπρόσιτα καὶ δύσληπτα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀντίληψιν, εἴτε, ὠχρὰ καὶ ἄλαλα αὐτὰ καθ' ἑαυτά, δὲν παρουσιάζουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὸν ἀκλόνητον λόγον τῆς ὑπάρξεώς των. Ἡ πίστις δὲν εἶναι ἐξ αὐτῶν. Εἶναι, τοὐναντίον, μία ψυχικὴ ἀνάγκη, κάτι ὑπέρτερον τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον οὔτε ἡ πώρωσις οὔτε ἡ ἄρνησις εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξορίσωσιν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Ἐν τούτοις δὲν εἶναι μόνον ἀνάγκη ψυχική, ἀλλ' ἀσφαλὲς βαρόμετρον τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς εὐγενείας ἑκάστου. Ἡ πίστις προϋποθέτει εὐστάθειαν, πεποίθησιν, ἀφοσίωσιν, προσκόλλησιν, ἀφομοίωσιν. Αἱ μεγάλαι αὗται ἀρεταὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνδιαιτηθῶσιν εἰς νάνους ψυχάς, εἰς ἀτροφικὰς καρδίας. Δύναταί τις μάλιστα νὰ γνωματεύσῃ, ὅτι, ὅσον ἡ πίστις εἶναι θερμοτέρα, μεγαλειτέρα, στερρά, τοσοῦτον καὶ ὁ κατέχων αὐτὴν εἶναι ὑπεροχώτερος, εὐγενέστερος, ἀνεπίληπτος.

Ἡ δὲ γνωμάτευσις αὕτη δὲν στηρίζεται ἐπὶ εἰκασιῶν, ἀλλ' ἐπὶ μακρῶν καὶ καρποφόρων παρατηρήσεων. Λαοί, οἵτινες τὴν πίστιν των ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐσέβοντο καὶ ἐτίμων, ἀνεδείχθησαν πάντοτε μεγαλοπράγμονες, τὰ δ' ἔργα των ἦσαν ἔργα ὑπέρτερα πάσης ἀνθρωπίνης ἰσχύος. Ἐπίσης ἄτομα, ἐστηριγμένα ἐν τῇ πίστει, ἐπεφάνησαν ἀνώτερα ἑαυτῶν καὶ ἐκ ταύτης ἤντλουν δυνάμεις, τὰς ὁποίας οἱ περὶ αὐτοὺς ἠγνόουν ποῦ ν' ἀποδώσωσι καὶ τὰς ἐφαντάζοντο προερχομένας ἀπὸ τῶν δαιμόνων.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὴν ὑπέροχον ταύτην ἰσχὺν προσπορίζει ἡ πίστις, ἀφοῦ ἀποτελεῖ τὴν ἀσφαλῆ ἔνδειξιν τῆς εὐγενείας τῶν ψυχῶν, δι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος συνιστᾷ, ὅπως γρηγορῶμεν καὶ μένωμεν ἐν τῇ πίστει· ἄλλως καὶ ὁ μικρότερος αὐτῆς κλονισμὸς καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐκ ταύτης ἀπομάκρυνσις θὰ στοιχίσῃ εἰς ἕκαστον πολὺ καὶ θὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν ὀδυνηρὰν τὴν πλάνην, τὴν ἀστάθειαν, τὴν ἀμφιβολίαν, τὴν ἀδυναμίαν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΟΛΩΝΙΑ

Ἡ πτῶσις τῆς Βαρσοβίας ἐξυπνᾷ τὰς κοιμωμένας ἠχοὺς τοῦ μελαγχολικοῦ πολωνικοῦ δράματος. Τὰ ἐδάφη ἐκεῖνα τὰ εὔφορα, τὰ ὁποῖα συνηρεφῶς κοσμεῖ ἡ φυγός, ἡ δρῦς καὶ ἡ ἐλάτη καὶ ἄτινα ἀρδεύει ὁ Βιστούλας καὶ ὁ Προῦθος, ὁ Νιέμεν καὶ ὁ Δνείπερος, ἐνῷ ἐκοιμῶντο ὑπὸ τὴν ρωσικὴν τυραννίαν τὸν ληθαργικὸν ὕπνον των, ἀφυπνίσθησαν ἀπὸ τὰς ὁμοβροντίας τῶν τηλεβόλων καὶ ἀπὸ τοὺς γδούπους τῶν φευγόντων κοζάκων. Ἐπὶ πλέον ἡ γερμανικὴ προέλασις μὲ τὴν προβαλλομένην λόγχην της ἐχάραξεν ἐπάνω εἰς τὰς γρανιτώδεις ἐκτάσεις καὶ τὰς γονίμους πεδιάδας, τὸ ὄνομα..., τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ποῦ εἶχε πνιγεῖ εἰς τὰ αἵματα τῶν διωγμῶν, ποῦ ἐσβύνετο ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς τοῦ ρωσικοῦ κνούτου, τὸ λησμονημένον ὄνομα: *Πολωνία*. Εἶχε ταφῆ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο διὰ παντός. Τὸ ἀφομοιωτικὸν πρόγραμμα τῶν πανσλαυϊστῶν ἐπετέλεσε καὶ ἐκεῖ τὸ ἔργον του· καὶ τὸ κράτος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον περιελάμβανεν ἄλλοτε τὸ Κίεβον καὶ τὴν Μόσχαν, καὶ ἠπλοῦτο ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου μέχρι τῆς Βαλτικῆς, ἀπὸ τοῦ 1873 ἀπεξενώθη τοῦ ὀνόματός του, διὰ νὰ τὸ ἀνταλλάξῃ μὲ τὸ ταπεινόν: Priwislanskija gubernii = Κυβερνεῖα Βιστούλα.

Δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ τίποτε πλέον ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Πολωνίαν. Αὐτὸ ἦτο ἡ ρωσικὴ θέλησις. Ἀλλ' εἰς τὸν πόθον αὐτὸν τὸν ἀνίερον ἀντετάχθη ἡ γερμανικὴ ρώμη. Ὑπ' αὐτὴν ἡ δαμασθεῖσα ψυχὴ ἀναθάλλει, ἡ Πολωνία ἐκδικεῖται διὰ τὰ αἵματα τῶν υἱῶν της.

Τὸ 1915 ἀποτελεῖ διὰ τὴν Πολωνίαν μίαν νέαν ἀνατολήν. Ὑπὸ τὸ φῶς της ἂς ρίψωμεν ἓν ἀναδρομικὸν βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὸ πολωνικὸν ἔθνος ἔχει ὡραίαν καὶ διδακτικὴν ἱστορίαν.

❂

Ἡ Πολωνία — Polska — ἐμφανίζεται εἰς τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τοῦ ἕκτου αἰῶνος μετὰ Χριστόν, διὰ τῆς δυναστείας τοῦ Λέχ, πρώτου Πολωνοῦ ἡγεμόνος. Ἀλλ' ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας εἶναι πολὺ ὀλίγον γνωστή. Τὰ κατ' αὐτὴν καλύπτει ὁ πυκνὸς καὶ δυσείσδυτος πέπλος τῶν παραδόσεων, ἀνάμικτος μὲ θρύλλους καὶ ἀπολόγους. Τὸ ἔθνος ἀκόμη εἶναι εἰδωλολατρικόν. Ὁ χριστιανισμὸς ἐμφανίζεται εἰς αὐτὸ μόλις τὸν δέκατον αἰῶνα μὲ τὸν βασιλέα Μιεστσοσλαῦον τὸν Α' ἐκ τοῦ γένους τῶν Πιάστ. Ὁ υἱός του Βορεσλαῦος (992 - 1025) ὑπέταξε τὴν Σιλεσίαν, τὴν Λουσατίαν, Μοραβίαν καὶ Βοημίαν, καὶ θεωρεῖται ὁ κύριος ἱδρυτὴς τοῦ κράτους.

Ἐπηκολούθησαν τρεῖς αἰῶνες ταραχῶν καὶ διχονοιῶν, καθ' ἃς ἡ Πολωνία ποικίλως ὑπέστη διανομάς, ὅτε ὁ Βλαδισλαῦος Α' συνήνωσε τὸ κράτος καὶ ἔλαβε τὸν ἀπολεσθέντα τίτλον τοῦ βασιλέως. Ὁ υἱός του Καζιμὶρ Α', ἐκτὸς τοῦ ὅτι προσήρτησεν εἰς τὸ κράτος του τὴν Γαλικίαν καὶ Ποδολίαν, ἀπέκτησε δὲ καὶ τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Μαζοβίας, προήγαγε τὴν χώραν ὡς νομοθέτης καὶ προστάτης τῆς παιδείας.

Οὗτος ἀπέθανεν ἄνευ υἱοῦ. Ὁ ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιός του Λουδοβῖκος ὁ Μέγας τῆς Οὐγγαρίας ἔλαβε τότε τὸ στέμμα, ὅπερ ἐκληροδότησεν εἰς τὴν κόρην του Ἐδβίγαν τῷ 1382. Αὕτη ἐνυμφεύθη τὸν μέγαν δοῦκα Ἰαγκέλλονα τῆς Λιθουανίας, ὅστις καὶ ἀσπασθεὶς τὸν χριστιανισμόν, ὠνομάσθη Βλαδισλαῦος Β' καὶ ἵδρυσε τὴν δυναστείαν τῶν Ἰαγκελλονιδῶν, ἥτις διῴκησε τὴν χώραν μέχρι τοῦ 1572. Ἐπ' αὐτῆς ἡ Πολωνία προσεκτήσατο τὴν Σαμογετίαν, τὴν Σουδαυίαν, τὴν δυτικὴν Πρωσίαν καὶ τὴν Ἑρμελάνδην, καὶ τὴν ἐπικυριαρχίαν ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς Πρωσίας.

Μετὰ τὸν Σιγισμοῦνδον Β', τελευταῖον γόνον τῆς δυναστείας τῶν Ἰαγκελλονιδῶν, ἡ βασιλεία καθίσταται ἀξίωμα αἱρετόν. Ἐπακολουθοῦν ὅμως ἔκτοτε ἔριδες, ἐμφύλιοι πόλεμοι καὶ σπαραγμοί, τόσον μεταξὺ ἀριστοκρατικῶν καὶ λαοῦ, ὅσον καὶ μεταξὺ Ἰησουϊτῶν καὶ Διαμαρτυρομένων. Μέχρι τοῦ 1763 ἐξελέγησαν ἐν Πολωνίᾳ οἱ ἑξῆς βασιλεῖς: Ἑρρῖκος τῆς Ἀνδεγαυίας, Στέφανος Βαθόρης τῆς Τρανσυλβανίας, Σιγισμοῦνδος ὁ Γ' ἐκ Σουηδίας, Βλαδισλαῦος Δ' καὶ Ἰωάννης Β' Καζιμίρ, υἱοί του, Μιχαὴλ Βισνιοβίετσκη, Ἰωάννης Σοβιέσκης, ὁ ἐκλέκτωρ τῆς Σαξωνίας Αὔγουστος Β', Στανίσλαος Λεστσίνσκης, Στανίσλαος Πονιατόβσκη. Ἀλλὰ καθ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἡγεμόνας ἡ Πολωνία διῆλθεν ἡμέρας πονηράς. Περιεπλέχθη εἰς ἀτυχεῖς πολέμους, καθ' οὓς ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τὴν Λιβωνίαν εἰς τὴν Σουηδίαν, τὴν δὲ ἐπικυριαρχίαν τῆς Ἀν. Πρωσίας, τὸ Σμόλενσκ, τὸ Κίεβον καὶ τὴν πέραν τοῦ Δνειπέρου χώραν εἰς τὴν Ρωσίαν.

Ἡ ἐκλογὴ τῶν Πολωνῶν βασιλέων κατὰ τὰ τελευταῖα ἐκ τῶν μνημονευθέντων ἐτῶν ἐπηρεάζετο πολὺ ἀπὸ τὰς θελήσεις τῶν γειτόνων κρατῶν, ἰδίως δὲ τῆς Αὐστρίας, Σουηδίας, Ρωσίας. Ἡ τελευταία αὕτη διὰ τῆς Αἰκατερίνης τῆς Β' κατέλαβε στρατιωτικῶς τὴν χώραν καὶ ἐπέβαλε τὸν Στανίσλαον Πονιατόβσκην, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους. Ἐσχηματίσθη τότε, τὸ 1768, ὁ Σύνδεσμος τῆς Βὰρ ἀπὸ φιλοπάτριδας νέους κατὰ τῆς ξενικῆς ταύτης ἐπεμβάσεως. Τὸν Σύνδεσμον τοῦτον ἐβοήθησε καὶ ἡ Τουρκία. Ἀλλ' οἱ Πολωνοὶ ἡττήθησαν καὶ ἡ χώρα ὑπέστη τὴν πρώτην διανομήν. Ἐντεῦθεν ἐσχηματίσθη τὸ βασίλειον τῆς Γαλικίας· ἐκεῖθεν νέαι ρωσικαὶ ἐπαρχίαι· περὶ τὸ κέντρον ἀπέμεινε μικρὸν μέρος ὀνόματι μόνον: Πολωνικὸν βασίλειον.

Δὲν παρῆλθον εἰκοσιπέντε ἔτη καὶ ἡ Πολωνία, ὑπὸ νέαν τινὰ πρόφασιν, ὑπέστη τὸν δεύτερον διαμελισμόν, διαγραφέντος ὁριστικῶς τοῦ πολωνικοῦ βασιλείου ἀπὸ τοῦ χάρτου. Ἔκτοτε πολλοὶ Πολωνοί, φεύγοντες τὴν δουλείαν τῆς πατρίδος των, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ προσεπάθουν ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεώς της. Τὸ 1796 ἐσχημάτισαν ὑπὸ τὸν Βοναπάρτην τὰς στρατιωτικὰς λεγεῶνας, τὸ δὲ 1806 εἶδον ἀνιδρυόμενον τὸ μέγα δουκᾶτον τῆς Βαρσοβίας. Ἡ ἐν Βιέννῃ συνθήκη ἀπέδωσεν ἀκόμη πλείστας πολωνικὰς ἐπαρχίας, τὸ δὲ 1812 ἡ πολωνικὴ δίαιτα ἀνεκήρυξε τὴν παλινόρθωσιν τοῦ βασιλείου. Ἀλλ' αὐτὸ διήρκεσεν ὡς τὸ ῥόδα. Τὸ 1813 ἡ Ρωσία κατέλαβε τὸ δουκᾶτον τῆς Βαρσοβίας καὶ τὸ 1815 ὁ Τσάρος προσήρτησεν εἰς τοὺς τίτλους του καὶ τὸν τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας. Ἀλλ' ὁ Τσάρος ἐδείχθη τύραννος ἀντὶ βασιλέως. Αἱ καταπιέσεις διεδέχοντο ἀλλήλας καὶ ἡ ὑπομονὴ τῶν Πολωνῶν εἶχεν ἐξαντληθῆ. Ἐπηκολούθησεν ἡ κατατρόπωσις τῆς ἐπαναστάσεως τὸ 1831, μεθ' ἣν οἱ διωγμοί, αἱ δημεύσεις, αἱ καταπιέσεις καὶ ἄλλα ἀφάνταστα διοικητικὰ μέτρα ἐλήφθησαν κατὰ τῶν Πολωνῶν.

Μετὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον ἐγένοντο διαβήματα παρὰ τῷ Τσάρῳ Ἀλεξάνδρῳ Β', ὅπως χορηγηθῶσιν εἰς τὴν Πολωνίαν διοικητικαί τινες μεταρρυθμίσεις. Τὰ διαβήματα αὐτὰ ἀπέτυχον. Τὸ τοιοῦτον προύκάλεσε ταραχὰς καὶ ἐγένησε τὴν μεγάλην πολωνικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1863. Ἡ Ρωσία ἀρνεῖται κάθε εἴδους ἐπέμβασιν ξένων δυνάμεων εἰς τὰ «ἐσωτερικά της ζητήματα» καὶ πνίγει εἰς τὸ αἷμα τὴν ἐπανάστασιν. Ὁ στρατηγὸς Μουραβιὲφ συνέδεσε τὸ ὄνομά του μὲ τὰς μεγαλειτέρας καὶ φρικιαστικωτέρας ὠμότητας.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1864 ἐβασίλευεν ἡ σιγὴ τῶν νεκρῶν ἐν Πολωνίᾳ, οἱ δ' ἀπολειφθέντες ὑπεχρεώθησαν εἰς ἐκρωσισμόν.

— Finis Poloniæ! δύναται ἐδῶ νὰ ἀναφωνήσῃ ὁ ἱστορικός...

❂

Δὲν παρῆλθον πολλὰ ἔτη ἔκτοτε καὶ τὰ πολωνικὰ δυστυχήματα ἔρχεται νὰ ἐκδικήσῃ ἡ γερμανικὴ σιδηρᾶ πυγμὴ διὰ τῶν στρατιῶν τοῦ Μάκενζεν, τοῦ Χίδεμπουργ, τοῦ πρίγκηπος Λεοπόλδου.

Ἡ πολωνικὴ πρωτεύουσα ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν τυράννων της καὶ τὰ νικηφόρα στρατεύματα τοῦ Κάιζερ προχωροῦν ἀκόμη, διώκοντα τὸν θρασὺν τύραννον. Νεώτερα τηλεγραφήματα δέ, δημοσιευθέντα κατ' αὐτάς, αγγέλλουσιν, ὅτι γίνεται λόγος περὶ τῆς πολωνικῆς ἀνεξαρτησίας ὑπὸ τὴν γερμανικὴν αἰγίδα.

Τὸ 1915 διὰ τὴν Πολωνίαν εἶναι τὸ ἀντίρροπον τῶν δοκιμασιῶν, τὰς ὁποίας ὑπέστη ἐπὶ ἑνὸς ἀκριβῶς αἰῶνος.

Τὸ πολωνικὸν ἔθνος ἔχει ὡραίαν καὶ ἄφθονον φιλολογίαν. Περὶ αὐτῆς θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Θ. Κ. Μ.

→ ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ ←

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Μὲ τὸ μέτωπον ἀκουμβισμένον εἰς τὸ ὑάλινον παράθυρον, εἰς μίαν ἄκραν βαγονίου τρίτης θέσεως, ἡ Μαγδαληνὴ παρατηρεῖ τὰ τοπεῖα, τὰ ὁποῖα ἀστραπιαίως ἐκτυλίσσονται πρὸ αὐτῆς.

Εἰς τὴν θέαν των ἀναπηδοῦν εἰς τὴν ψυχήν της ζωηρότεραι αἱ ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἐπέρασε καὶ τὴν ὁποίαν τώρα, ὕστερον ἀπὸ τόσην διακοπήν, ἔρχεται νὰ συνεχίσῃ.

Οἱ ὡραῖοι ἀνθισμένοι κῆποι, τὰ πυκνὰ δάση, αἱ πράσιναι κλιτῦς τοῦ βουνοῦ, ὅπου ἀναρριχῶνται τὰ κάτασπρα κοπάδια, ὁμιλοῦν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς πολὺ εὐγλωττότερον, παρὰ τὰ ὑψηλὰ οἰκοδομήματα, οἱ πλατεῖς δρόμοι καὶ ἡ κίνησις τῶν μεγαλουπόλεων. Ὅταν δὲ ἀνεπόλει τὴν ζωὴν τῆς μικρᾶς πατρίδος της καὶ τὴν παρέβαλε μὲ τὴν ζωὴν τῆς πρωτευούσης, ἡ ὁποία ἦτο τόσον κουραστικὴ καὶ νευρική, ᾐσθάνετο προκαταβολικῶς τὴν ἀνακούφισιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἀπελάμβανε μέσα εἰς τὸ πτωχικό, ἀλλὰ ὡραῖο σπιτάκι της, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφήσει σχεδὸν δύο χρόνια τώρα.

⁂

Δὲν ἐσκέπτετο ὅμως μόνον αὐτὰ ἡ Μαγδαληνή. Εἶχε πολλοὺς λόγους νὰ προτρέχῃ ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον, διὰ νὰ φθάσῃ γρηγορώτερον μὲ τὴν φαντασίαν εἰς τὸ ὡραῖό της χωριουδάκι.

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἦτο μόνη. Εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸ χωριό της τὸν ἄνδρα της καὶ ἕνα χαριτωμένο ἀγγελοῦδι, τὸ πρῶτό της παιδάκι, τὸ ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ ἀφήσῃ μόνον, ἐνῷ εἶχεν ἡλικίαν ὀλίγων ἡμερῶν.

Τὴν ἔκαμεν ἡ ἀνάγκη.

Ὁ ἄνδρας τῆς Μαγδαληνῆς ἕνα ὡραῖο εὔμορφο παλληκάρι, δὲν κατώρθωνε νὰ διατηρῇ τὴν μικρὰν οἰκογένειάν του. Τὰ κτήματά των δὲν ἔδιδαν ἐπαρκεῖς καρπούς, καὶ διὰ νὰ ἐπαρκέσουν, ἤρχισαν νὰ πωλοῦν μερικὰ χωράφια των.

Ὅταν ἀρχίζῃ κανεὶς νὰ τρώγῃ, πωλῶν τὴν περιουσίαν του, γίνεται νωθρὸς καὶ ἀπρόθυμος νὰ ἐργασθῇ. Ὁ ἄνδρας τῆς Μαγδαληνῆς ἐπὶ πλέον ἤρχισε νὰ πίνῃ.

Εἰς τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς δυστυχίας ἐγεννήθη καὶ ὁ Γιῶργός των. Ἡ Μαγδαληνὴ τὸν ὑπερηγάπα. Ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον εἰς τὰς φροντίδας τοῦ πατρός του. Ἐκείνη τὸ ἀπεφάσισε μὲ λύπην· ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν, διὰ νὰ πωλήσῃ τὴν ζωήν, ποῦ ἔκρυπτον τὰ στήθη της εἰς κάποιο μικρὸ πλουσιόπαιδο.

Εὗρε θέσιν τροφοῦ καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν σχεδὸν δύο ἔτη. Τὴν λύπην της προσεπάθει νὰ μετριάζῃ, στέλλουσα εἰς τὸν ἄνδρα της τοὺς μισθούς της καὶ ἐκτενῆ γράμματα, τὰ ὁποῖα ἔβαζε τὸν θυρωρὸν τοῦ σπιτιοῦ νὰ τῆς γράφῃ.

Ποίας τρυφερότητας δὲν εἶχον τὰ γράμματα ἐκεῖνα διὰ τὸν σύζυγον καὶ τὸ λατρευτό της παιδί!

⁂

Εἰς τὰς ἀρχὰς ἐπαιρνε συχνὰ ἀπαντήσεις. Ὁ σύζυγος τῆς Μαγδαληνῆς τῆς ἔγραφε, διὰ νὰ τὴν πληροφορήσῃ, ὅτι ἐπῆρε τὰ χρήματα καὶ ὅτι εἶχεν ἀνάγκην καὶ ἄλλων χρημάτων. Μίαν μάλιστα φορὰν περιέγραφε καὶ ἐκεῖνος τὰς πολλάς του ἀνάγκας μὲ τόσον ζωηρὰ χρώματα, ὥστε ἡ Μαγδαληνὴ ὑπεχρεώθη νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς κυρίους της τριῶν μηνῶν μισθοὺς προκαταβολικῶς. Τοὺς παρεκάλεσε. Τὴν ἠγάπων, καὶ ἐδέχθησαν νὰ τῆς κάμουν τὴν εὐκολίαν ἐκείνην.

Ἀ! μὲ πόσην χαρὰν ἔστειλε τὸ χρῆμα ἐκεῖνο εἰς τὸν ἄνδρα της! Ὅταν τὸ παρέδιδεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ᾐσθάνθη στιγμὰς ἡδονῆς. Τὴν ἡδονὴν ἀκριβῶς, ποῦ δοκιμάζουν αἱ εὐγενεῖς ψυχαί, ὅταν ἐκτελοῦν κάποιο καθῆκον, ὅταν ἐκδηλόνουν τὴν ζωηρὰν ἀφοσίωσίν των.

Ἀλλ' εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Μαγδαληνῆς ἐπεπόλαζε κάποια θλῖψις. Ἔκτοτε ἐπέρασαν ἓξ μῆνες· δὲν ἐπῆρε γράμμα ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Τί νὰ εἶχε συμβῇ;

Μήπως παρέπεσε κομμία ἐπιστολή του; Μήπως δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ πλέον μὲ νέας ἀπαιτήσεις χρημάτων;

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐφρόντιζε νὰ εὕρῃ κάποιαν δικαιολογίαν.

— Ὁ δυστυχής, ἔλεγε, δὲν ξεύρει καὶ αὐτὸς σὰν κ' ἐμένα γράμματα καὶ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τρέχῃ πότε στὸν δάσκαλο καὶ πότε στὸν παπᾶ νὰ τοῦ τὰ γράφῃ.

Καὶ μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἄφινε τὴν φαντασίαν της νὰ προδιαγράφῃ γλυκείας σκηνὰς ἐπανόδου, περιπτύξεων, χαρᾶς καὶ κατόπιν μιᾶς ζωῆς ἠρέμου, ἀφωσιωμένης, γεμάτης ἀπὸ ἀγάπην καὶ στοργήν.

⁂

Ὁ σιδηρόδρομος ἔτρεχεν.

Ἔφθασε, τέλος, εἰς τὸν σταθμόν. Τὸ χωρίον τῆς Μαγδαληνῆς ἦτο ὀλίγα λεπτὰ μακρὰν ἀπὸ τὸν σταθμὸν ἐκεῖνον. Ἐν τούτοις θὰ διέτρεχε τὸν δρόμον αὐτὸν μὲ δυνάμεις νέας, ἀφοῦ ὀλίγα λεπτὰ μόνον τὴν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ σπιτάκι της.

Εἰς τὸν σταθμὸν οὐδεὶς ἄλλος συγχωριανός της κατῆλθεν. Ἐξεπλάγη δέ, ὅταν δὲν εἶδεν ἐκεῖ οὔτε τὸν ἄνδρα της.

— Τί νὰ τρέχῃ; ἐσκέπτετο· μήπως δὲν ἔλαβε τὸ γράμμα μου, ποῦ τοῦ ἔλεγα τὴν ἐπιστροφήν μου, ἢ μήπως ἔχει δουλειὰ εἰς τὰ χωράφια;

Ἡ δευτέρα ὑπόθεσις τῆς ἐφάνη πολὺ πιθανή· τὴν ἐπίστευσε καὶ συνεπέρανε:

— Τὰ χωράφια δὲν δέχονται ἀναβολάς. Πρέπει νὰ τὰ κολλιεργήσῃ κανένας ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός. Δὲν πειράζει λοιπὸν ἂν ὁ ἄνδρας μου δὲν κατέβηκεν εἰς τὸν σταθμόν, γιὰ νὰ μὲ πάρῃ.

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της ἐν μέσῳ συγκινήσεων.

Τὸ σπίτι τῆς Μαγδαληνῆς ἦτο τὸ πρῶτον εἰς τὸν δρόμον, ποῦ ὡδήγει εἰς τὸ χωριὸ ἀπὸ τὸν σταθμόν. Εἶχεν ἕνα μποξεδάκι, ὅπου ἄλλοτε ἡ Μαγδαληνὴ ἐφύτευε λουλούδια.

Ὀλίγα βήματα ἀκόμη καὶ φθάνει εἰς τὸ ἀγαπητό της σπιτάκι. Ἔφθασε.

Περιῷ τὸ κηπάριον κτυπᾷ τὴν θύραν. Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ κανείς, ἡ θύρα εἰς τὸ πρῶτον κτύπημα ὑπεχώρησε καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπίτι. Ἀλλὰ τί ἦτο ἐκεῖνο; Θεέ μου! τί ἐρημία!

Οὐδὲν ἀπέμεινεν ἐξ ὅσων ἄλλοτε εἶχε. Μάλιστα κάτι τι ὀπαίσιον ἀς ὀσμή, τῆς ἔλεγεν, ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ δὲν κατοικεῖται ἀπὸ καιροῦ.

Ἀλλὰ τότε ποῦ ἔμενεν ὁ ἄνδρας της, τὸ παιδί της; Μιὰ μαύρη σκέψις ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν της. Πῶς ὅμως νὰ τὴν πιστεύσῃ;

⁂

Ἐβγῆκεν εἰς τὸν κῆπον. Συναντᾷ μίαν γειτόνισσαν.

— Εἶσαι σύ, ἡ Μαγδαληνή; καλῶς ὥρισες!

Ἡ νεαρὰ ὅμως γυνή, ἀντὶ ἀπαντήσεως, τὴν ἠρώτησε:

— Ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου; ὁ ἄνδρας μου;

Ἡ γειτόνισσα ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ μερικὰ μασσημένα λόγια τῆς εἶπε τὸ τί συνέβη:

Τὸ παιδί της, κοχεκτικό, φαίνεται, παιδάκι, τῆς ἀφῆκε χρόνους, καὶ ὁ ἄνδρας της ἐρωτεύθηκεν ἐκείνην, ποῦ ἐφώναξε νὰ περιποιῆται τὸ μικρό· τὴν ἐπῆρε καὶ ἔφυγαν. Κανεὶς δὲν εἴξευρε ποῦ ἔχουν ὑπάγει.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀφῆκε κραυγὴν ὀδύνης. Ὁ πόνος τῆς ἐσπάραξε τὰ μητρικὰ στήθη. Ἀλλοίμονον! δὲν ἦτο πλέον μητέρα! Καὶ μία ἐρώτησις σπαρακτικὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χείλη της:

— Ποῦ τὸ ἔθαψαν;

Ἡ γειτόνισσα τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸν τάφον. Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ χώματός του θρηνοῦσα. Ὅταν συνῆλθεν, εὑρέθη μόνη. Ἦτο τελείως μόνη. Τότε ἐνεθυμήθη καὶ τὴν ἄλλην δυστυχίαν της: Ἦτο σύζυγος ἐγκαταλελειμμένη. Ἦτο ἡ ἀφοσίωσις περιφρονηθεῖσα.

Ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι της. Δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ τὸ πλησιάσῃ. Τῆς ἐφαίνετο τώρα σὰν στοιχειωμένον, ἄγριο, ἀποτρόπαιο. Καὶ τὸ χωριὸ ἀκόμη, τὸ ὁποῖον τόσον ἐποθοῦσεν, ἐνόμιζεν, ὅτι τὴν περιγελᾷ διὰ τὴν δυστυχίαν της.

Εἰς μίαν στιγμὴν ὅλα λοιπὸν ἤλλαξαν;

⁂

Ἐπλανήθη ἀρκετά. Ξένη μέσα εἰς τὴν πατρίδα της μὲ τὴν διπλῆν δυστυχίαν εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ἀπελπισίας, ἠκολούθησε τὸν δρόμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔφθασεν.

Ὅταν ἐστάθη, εὑρέθη εἰς τὸν σταθμόν. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐπέστρεφε καὶ τὸ τραῖνο, τὸ ἴδιο τραῖνο ἀκριβῶς, ποῦ τὴν ἔφερεν ἐκεῖ. Ἀνέβη ὡσὰν νὰ κατεδιώκετο ἀπὸ κάποιον εἰς τὸ τραῖνο ἐκεῖνο. Θὰ ἐπέστρεφε λοιπὸν μακράν, πολὺ μακράν, εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ποῦ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐμίσει, εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ὅπου, ὅπως εἰς τὸν ὠκεανὸν οἱ ρέκκες, κατασταλάζουν ὅλα τὰ ναυάγια τῆς ζωῆς, ὅλαι αἱ ψευσθεῖσαι ἐλπίδες, ὅλα τὰ σβυσμένα ὄνειρα.

(Paul Junka)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Charles Wagner

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

V. — Τὸ ἁπλοῦν καθῆκον.

Ὅταν ὁμιλῶμεν εἰς τὰ παιδιὰ περὶ πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον τὰ ἐνοχλεῖ, ἐκεῖνα φροντίζουν νὰ ἀλλάξουν τὸ θέμα διὰ πονηρᾶς τινος ἐρωτήσεώς των. Δι' αὐτῆς προσπαθοῦν νὰ μεταστρέψουν τὴν προσοχήν μας ἀπὸ τοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον τὰ ἐνοχλεῖ.

Ὑποθέτω μὴ εἴμεθα μεγάλα παιδιὰ ἀπέναντι τοῦ καθήκοντος, διότι, ὅταν πρόκηται περὶ αὐτοῦ, προσπαθοῦμεν νὰ ἐφεύρωμεν ὑπεκφυγάς, διὰ νὰ τὸ ἀπαλλαγῶμεν.

Ἡ πρώτη ὑπεκφυγὴ εἶναι ἡ θεωρία ἂν ὑπάρχῃ καθῆκον. Ἀλλ' ἡ ζωὴ δὲν εἶναι θεωρία. Ἐν ἀλληλουχίᾳ πράξεων καὶ κατ' αὐτὴν ὁρμεμφύτως ὅλως ἐπιρρίπτομεν ἐπ' ἀλλήλων τὴν εὐθύνην τῶν παραλειφθέντων καθηκόντων.

Ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν φρονῇ τις, ἕκαστος δικαιοῦται νὰ τῷ εἴπῃ:

— Κύριε, πρὸ παντὸς εἶσαι ἄνθρωπος. Ἐκτέλεσε ὅ,τι πρέπει. Κάμε τὸ καθῆκόν σου ὡς πολίτου, ὡς πατρός, υἱοῦ κλπ. καὶ ἔπειτα παραδώσου εἰς τὸν ροῦν τῶν θεωριῶν σου.

Εὑρίσκομεν ἀκόμη καὶ ἄλλας ὑπεκφυγάς, πρὸ πάντων ὅταν τὸ καθῆκον μᾶς φανῇ μέγα, σκοτεινόν, δύσκολον, ἀντιφατικόν. Τὸ ποσὸν τῶν προφάσεων τῆς ὑπεκφυγῆς εἶναι ἴσον πρὸς τὸ ποσὸν τῶν κόκκων τῆς ἄμμου τῶν θαλασσῶν ἢ τῶν ἀστέρων κατὰ τὰς ἀσελήνους νύκτας

Καθ' ὅλην τὴν ζωὴν προβάλλονται ἀληθῶς μερικὰ καθήκοντα, ἀλλ' ὅλαι αἱ ἄλλαι ἡμέραι εἶναι πλήρεις ἀπὸ καθήκοντα μικρὰ καὶ ἁπλᾶ. Ἀπέναντι αὐτῶν δὲν πρέπει νὰ ἐξασθενῶμεν. Τὸ οὐσιῶδες εἶναι ν' ἀρχίσωμεν τὴν ἐκτέλεσιν ἀπὸ τῶν ἁπλῶν καθηκόντων.

Μὴ ἀποδειλιᾶτε πρὸ τῶν μεγάλων καθηκόντων καὶ ἐκ τῆς δειλίας αὐτῆς ἀπομακρύνεσθε καὶ ὑποχωρῆτε ἐν τῇ ἐκτελέσει των. Διὰ τῆς ἀναλύσεως δύνασθε ν' ἀνακαλύψετε, ὅτι ταῦτα ἀποτελοῦνται ἀπὸ καθήκοντα μερικά. Πολλάκις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κάμῃ τις τὸ καλὸν συνολικῶς, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι λογικὸν ν' ἀποφεύγῃ νὰ τὸ πράττῃ καὶ κατὰ μέρος.

Ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὰ μικρὰ πράγματα εὑρίσκεται εἰς τὴν βάσιν πάσης μεγαλουργίας. Αὐτὸ πολλάκις τὸ λησμονοῦμεν.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ποιος Ειναι ο Ιδανικος Συζυγος;

Πῶς τὸν φαντάζονται,
πῶς τὸν ἐπιθυμοῦν,
πῶς τὸν ἀναμένουν
τὰ κορίτσια μας.

Μεγάλη κοινωνικὴ ἔρευνα τοῦ **Ἀπ' Ὅλα**

ΤΙΠΟΤΕ;

Δεσποινίς,

Σᾶς βλέπω πολλὲς φορές, ἐξαπλωμένην εἰς τὴν σαὶζ-λὸγκ τοῦ σαλονιοῦ σας, νὰ ρεμβάζετε, ρίπτουσα τὸ βλέμμα ἔξω, πρὸς τὸν ὁρίζοντα. Εἴχετε πάρει ἕνα βιβλίο, διὰ νὰ διαβάσετε, μά, τὸ καϋμένο, δὲν ἐγνώρισε τὴν εὐσπλαγχνίαν εἰς τὰ κομψά, τὰ ρόδινα χεράκια σας. Τὸ βλέπω νὰ εἶναι πεσμένο εἰς τὸ πλευρόν σας, εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἀνακλίντρου σας, μὲ τὰς σελίδας του ἀνάστροφα. Τὸ ἀφήκατε νὰ πέσῃ, καθὼς θὰ ἀφίνατε καὶ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, ποῦ θὰ σᾶς ἐβάρυνεν. Εἶσθε τώρα ἀπησχολημένη· τὸ πνεῦμά σας πετᾷ ἀλλοῦ, περνᾷ τὰ ὡραῖα χρώματα, ποῦ σκορπίζει ἡ δύσις...

Ἂν κάποιος ὅμως παρουσιασθῇ τὴν στιγμὴν αὐτὴν καὶ σᾶς ἐρωτήσῃ:

— Τί σκέπτεσθε;

— Τίποτε! θὰ τοῦ ἀπαντήσετε μὲ μειδίαμα.

Ἄλλοτε πάλιν σᾶς βλέπω ν' ἀποσύρεσθε εἰς τὸ δωμάτιόν σας. Ἀφήκατε μισοτελειωμένην τὴν ρομάντσα, ποῦ ἐπαίζατε πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ πιάνο, τὸ παστέλ, τὸ ὁποῖον εἴχετε ἀρχίσει πρὸ ἡμερῶν, δὲν σᾶς ἑλκύει πλέον, τὸ ἐργόχειρόν σας δὲν σᾶς τέρπει, ἀκόμη φοβεῖσθε καὶ τὰ πρόσωπα τῆς οἰκογενείας σας. Μόνον ἡ μόνωσις σᾶς ἀρέσει. Καὶ ἐκεῖ εὑρίσκετε κάποιαν ἀπόλαυσιν.

Ἀλλ' ἂν παρουσιασθῇ ἡ μαμά σας ἔξαφνα ἐκεῖ, ποῦ εὑρίσκεσθε, καί, ἀνήσυχος διὰ τὴν μόνωσιν, ποῦ ἐπιζητεῖτε, σᾶς εἰπῇ:

— Πουλί μου, τί ἔχεις;

— Τίποτε! θὰ τῆς ἀπαντήσετε μ' ἓν καθησυχαστικὸν μειδίαμα.

Πηγαίνετε εἰς τὸ θέατρον. Ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν παίζεται κάποιο σύγχρονον κοινωνικὸν δρᾶμα. Πρόσωπα: ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος, ἡ κόρη, ὁ ἐραστής. Οἱ χαρακτῆρες συγκρούονται, ἐξαίρονται τὰ αἰσθήματα· αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον τοῦ συγγραφέως καὶ τὸ δρᾶμα λύεται κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον. Σᾶς ὅμως δὲν ἐνδιαφέρει ἡ λύσις του· τὸ παρηκολουθήσατε ἕως εἰς τὴν στιγμήν, ποῦ ὁ ἐραστής, κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρον, λέγει εἰς ἐκείνην: Σ' ἀγαπῶ.

Ἔκτοτε σεῖς ἐπήρατε ἄλλον δρόμον: τὸν δρόμον τῶν ὀνείρων σας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σᾶς ἐξυπνοῦν τὰ χειροκροτήματα τοῦ ἀκροατηρίου. Τὰ μάτια σας εἶναι ζωηρά, στρέφονται ἀνήσυχα εἰς τὰς κόγχας των. Ὁ πατέρας σας σᾶς ἐρωτᾷ:

— Παιδί μου, μήπως σ' ἔβλαψε τὸ φῶς; σὰν κάτι νὰ ἔχῃς...

— Δὲν ἔχω τίποτε, παπάκη! τοῦ ἀπαντᾶτε γρήγορα-γρήγορα.

Καὶ αὐτὸς σᾶς πιστεύει. Καθὼς σᾶς ἐπίστευσεν ἡ μητέρα σας, καθὼς σᾶς ἐπίστευσε καὶ ἐκεῖνος, ποῦ σᾶς ἠρώτησε τὰς σκέψεις σας.

Ἀφήσατέ τους ὅλους αὐτοὺς καὶ ἀπαντήσατε εἰς ἐμέ, ἀλλὰ φροντίσατε νὰ μὲ κυττάζετε καλὰ εἰς τὰ μάτια:

— Ἀλήθεια, δεσποινίς, δὲν ἔχετε τίποτε, δὲν σκέπτεσθε τίποτε;

Διατί κατεβάζετε τὰ μάτια σας; διατί ἡ πορφύρα βάφει τὸ πρόσωπόν σας; Μήπως λοιπὸν καλὰ ὑπώπτευσα τὰς σκέψεις σας;

Ἐλᾶτε νὰ ὁμιλήσωμεν μαζί· θὰ σᾶς ὁμιλήσω τὴν γλῶσσαν, ποῦ προτιμᾶτε, τὴν γλῶσσαν τῆς καρδιᾶς σας.

Ἀρχίζω:

ΤΟ ΓΛΥΚΥΤΕΡΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Καὶ ὅταν ἀφίνετε τὸ πνεῦμά σας νὰ πετᾷ καὶ νὰ ρεμβάζῃ, καθὼς καὶ ὅταν προτιμᾶτε τὴν μόνωσιν ἀπὸ τὸν θόρυβον, τότε, ἀκριβῶς, πλέκετε τὸ γλυκύτερον ὄνειρον καὶ ἡ καρδιά σας σκιρτᾷ εἰς τὴν ἐνσάρκωσίν του.

Ποῖον εἶναι τὸ ὄνειρον αὐτό; Ἀλλὰ ποῖον ἄλλο, παρὰ ὁ σύζυγος, τὸν ὁποῖον ἡ Μοῖρα θὰ σᾶς φέρῃ εἰς τὸ πλευρόν σας; ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ σφραγίσῃ τὴν εὐτυχίαν σας, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον στρέφεσθε καθὼς τὸ ἡλιοτρόπιον πρὸς τὸ φῶς;

Εἶναι ὡραῖον, εἶναι εὐγενὲς τὸ ὄνειρόν σας. Μὴ ἐρυθριᾶτε διόλου δι' αὐτό. Σᾶς τὸ ἐμπνέει ἡ καλή μας μητέρα ὅλων: ἡ Φύσις, ἡ ὁποία σᾶς προορίζει νὰ εὐτυχήσετε ὡς σύζυγος καὶ ὡς μητέρα.

Παραδίδεσθε λοιπὸν εἰς τὸ ὄνειρόν σας. Κάθε τι σᾶς ρίπτει πάλιν εἰς αὐτό, ἂν τύχῃ διὰ μίαν στιγμὴν καὶ ἀπομακρυνθῆτε.

Μανθάνετε, ὅτι μία φίλη σας ἀγαπᾶται ἀπὸ ἕνα νέον, ἢ παίρνετε τὸ προσκλητήριον τοῦ γάμου μιᾶς συμμαθητρίας σας, ἢ συναντᾶτε εἰς τὸν χορὸν κάποιον εὐγενῆ νέον — ὅλοι οἱ νέοι διὰ τὰς δεσποινίδας εἶναι εὐγενεῖς — εἴτε πάλιν μανθάνετε, ὅτι ὁ σύζυγος κάποιας ἡλικιωμένης φίλης σας εἶναι μέθυσος καὶ σπάταλος... Ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα καταλήγουν εἰς ἕνα καὶ μόνον:

— Ποῖος ἄρά γε θὰ εἶναι ὁ ἰδικός μου; Ὄχι! δὲν θὰ εἶναι μέθυσος ἢ χαρτοπαίκτης, δὲν θὰ εἶναι σκαιὸς ἢ ἄστατος, ἀλλὰ...

Καὶ τότε ἡ φαντασία σας παίρνει ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνδρικὰ προτερήματα: ὡραιότητα, εὐγένειαν, αἰσθήματα, πλοῦτον, κοινωνικότητα, ἔρωτα, ὑπεροχήν, κομψότητα... καὶ μ' αὐτὰ πλέκετε τὸ ἰδανικόν σας καὶ τὸ ζωογονεῖτε μέσα εἰς τὴν φαντασίαν σας.

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Τὰ ὡραῖα ἰνδάλματα ἐνδιαιτῶνται μόνον εἰς τὴν φαντασίαν. Ὅταν κατέλθουν εἰς τὸ ἔδαφος, ὅταν ἀναπνεύσουν τὸν ἀέρα, ποῦ ἀναπνέομεν, τότε... ἀποσυντίθενται καὶ μένει μόνη ἡ θλιβερὰ ἀπογοήτευσις.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅτι δὲν ὑπάρχουν εὐγενεῖς ἄνδρες μὲ ὑπέροχα αἰσθήματα, μὲ λεπτὰ ἰδανικά, μὲ τρόπους ἀνεπιλήπτους, οἱ ὁποῖοι νὰ εἰμποροῦν — μὲ τὴν καλὴν θέλησιν πάντοτε — νὰ ἀποτελέσουν τὸ ἰδανικὸν τῶν συζύγων. Ὑπάρχουν τοιοῦτοι καὶ ἴσως δὲν εἶναι ὀλίγοι. Ἀλλά, διὰ νὰ εὑρεθῶσι, πρέπει νὰ τοὺς ζητήσετε καὶ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ γνωρίσετε τί θὰ ζητήσετε. Αὐτὴ εἶναι ἡ καλλιτέρα μέθοδος.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν τολμᾶτε νὰ εἰπῆτε εἰς τοὺς γονεῖς σας, ἐκεῖνο, ποῦ συλλογίζεσθε νὰ τὸ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὰς φίλας σας, ἐλᾶτε νὰ τὸ συζητήσωμεν μαζί. Θὰ ἀναλύσωμεν τοὺς πόθους σας, τὰ ὄνειρά σας καὶ θὰ διαγράψωμεν τὰ προσόντα τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς κάμῃ εὐτυχῆ.

Ἀπευθύνομαι λοιπὸν **πρὸς τὰς δεσποινίδας** καὶ τὰς ἐρωτῶ: **Πῶς ὀνειρεύεσθε τὸν σύζυγόν σας; πῶς τὸν θέλετε νὰ εἶναι σωματικῶς, πνευματικῶς, κοινωνικῶς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως χαρακτῆρος;**

Εἰς τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ δικαιοῦνται νὰ ἀπαντήσουν μόνον **δεσποινίδες** ἢ **κυρίαι.**

Ἐπίσης δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σταλοῦν αἱ ἀπαντήσεις ὑπογεγραμμέναι μὲ τὸ ὄνομα· καὶ ἓν ψευδώνυμον ἀρκεῖ.

Ὅλαι αἱ ἀπαντήσεις θὰ δημοσιευθῶσιν.

Ἐπίσης δὲ θὰ δημοσιευθοῦν καὶ αἱ γνῶμαι συγχρόνων κοινωνιολόγων περὶ τοῦ:

Ποιος Ειναι ο Ιδανικος Συζυγος.

Ἡ ἔρευνα αὕτη ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

ΚΑΡΔΙΑΛΓΗΣ

Τὰς ἀπαντήσεις σας στείλετε διὰ τῆς διευθύνσεως τοῦ «*Ἀπ' Ὅλα*».

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ

Μᾶς κατηγόρησαν, ὅτι εἴμεθα ἐπιπόλαιοι. Εἶναι πολὺ εὔκολον πρᾶγμα μία κατηγορία· μάλιστα δέ, ὅταν ἡ κατηγορία αὐτὴ χρησιμεύῃ πρὸς δικαιολογίαν ἀνδρικῶν σφαλμάτων, τότε εὑρίσκει μεταξὺ τοῦ φύλου τούτου πολλοὺς τοὺς ὁμόφρονας.

Ὁ πατήρ, ποῦ δὲν κατώρθωσε νὰ διαπαιδαγωγήσῃ τὰ κορίτσια του, ὁ σύζυγος, ποῦ δὲν ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς γυναικός του, ὁ νέος, ποῦ ἠστόχησεν εἰς τὴν πρώτην του ἐρωτικὴν φιλοδοξιαν, καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ποῦ κρατοῦν πικρίαν ἀπὸ τὴν γυναῖκα, τῆς ἐπιρρίπτουν τὴν κατηγορίαν: *ἐπιπόλαιος*.

Ἐπιπόλαιος ὅμως δὲν εἶναι ἡ ὕπαρξις ἐκείνη, ποῦ ὅλη εἶναι πύραυνον, εἰς τὸ ὁποῖον καίει τὸ ἄσβεστον πῦρ τῆς ἀφοσιώσεως. Ἐπιπόλαιος δὲν εἶναι ἐκείνη ἡ ψυχή, ἡ ὁποία αὔριον θὰ γίνῃ γίγας εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἀνδρός της, εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῶν παιδιῶν της, εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ οἴκου της. Βλέπουν οἱ κύριοι ἕνα μεταξωτὸ μπλουζάκι, τὸ ὁποῖον μισοσκεπάζει εὔθραυστον γυναικεῖον κορμόν, καὶ τὸ βλέμμα των, ἀνίκανον νὰ στραφῇ βαθύτερα, εἰς τὴν καρδιά, ποῦ περικλείει, σταματᾷ εἰς τὴν ρὸζ ἐπιδερμίδα, ἡ ὁποία φρικιᾷ εἰς τοῦ ζεφύρου τὰς περιπτύξεις. Καὶ λέγουν:

— Εἶναι ἐπιπόλαιος καὶ ἐλαφρὰ καθὼς ἡ μουσλίν, ποῦ φορεῖ.

Διατί νὰ μὴ θέλετε νὰ ἰδῆτε καθαρώτερα; Διατί νὰ μὴ ἔχετε τὴν εὐγενῆ φιλοδοξιαν νὰ παρατηρήσετε χωρὶς προλήψεις;

Δὲν σᾶς φέρω μακράν. Θὰ περιορισθῶ εἰς τὰς γνωριμίας σας. Δὲν ἐγνωρίσατε ἄρά γε κάποιαν ἀδελφήν, ἡ ὁποία μὲ τὸ βελόνι ἢ μὲ τὸ βιβλίον, μὲ τὸ πιάνο ἢ μὲ τὰ μάτια της ἐπέρασε τὰ πρῶτα τῆς νεότητός της χρόνια, διότι ἡ Μοῖρα τὴν ἔφερε προστάτιδα μικροτέρων ἀρρένων ἀδελφῶν; Δὲν συνηντήσατε ἄρά γε κάποιαν νεαρὰν κυρίαν, πολύφερνον νύμφην, ἡ ὁποία, θῦμα τῆς προικός της, ἔπεσεν εἰς τὰ χέρια τοῦ ἰταμωτέρου συζύγου, καί, ὅταν εἶδε μίαν ἡμέραν τὸ χρῆμα τῶν παιδιῶν της νὰ παίρνῃ τὸν κατήφορον διὰ τῶν χειρῶν ἐκείνου, δὲν τὴν εἴδατε νὰ περιμαζεύῃ τὸ ὑπολειφθέντα καὶ μὲ τὰ ἁβρά της χέρια, τὰ συνειθισμένα εἰς τὴν κολόνια, νὰ ἐπιδίδεται ἀγογγύστως καὶ εἰς τῆς πειὸ βαρειὲς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ; Δὲν εἴδατε μήπως καμμιὰ ἀληθινὴ οἰκοκυρά, καμμιὰ πραγματικὴ σύντροφον, καμμιὰ ἀφωσιωμένη μητέρα;

Καὶ ἂν εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου μοῦ ὁρκισθῆτε, πάλιν δὲν σᾶς πιστεύω. Ἡ κοινωνία βρίθει ἀπὸ δείγματα εὐγενῶν γυναικῶν.

Ἴσως μοῦ παρατηρήσετε, ὅτι κομψεύεται. Βεβαίως. Κομψεύεται, διότι εἶναι γενναία. Δὲν θέλει νὰ ἐπιδειχθῇ μὲ τὸ κατηφὲς πρόσωπον τῆς ἀγωνιώδους ζωῆς της, οὔτε μὲ τὴν ἐμπροσθέλλαν τῆς κουζίνας. Ἀλλὰ μήπως εἴχετε τὴν εἰλικρινῆ περιέργειαν νὰ μάθετε, προτοῦ μεταβῇ εἰς τὸν κῆπον καὶ τὸν περίπατον, τί *πραγματικῶς* ἔκαμνε;

Κατηγορεῖτε τὴν γυναῖκα, ὅτι ἐπιδεικνύει τὴν ὡραιότητά της Μὴ σταματήσετε εἰς αὐτήν. Ἔχετε καὶ ἄλλα πράγματα νὰ κατηγορήσετε. Κατηγορήσατε τὸ ρόδον, τὴν μαργαρίταν, τὸ χαμαίμηλον, τὴν φιλλύραν, τοὺς λεμονανθούς... Ὅλ' αὐτὰ εἶναι εὔμορφα, εἶναι εὐώδη, χωρὶς νὰ παύουν νὰ εἶναι λυσίπονα φάρμακα τα μέν, πρόδρομοι εὐχύμων καρπῶν τὰ ἄλλα. Δὲν νομίζετε, ὅτι καὶ ἡ ὡραία, ἡ κομψευομένη γυναῖκα εἰμπορεῖ νὰ σᾶς εἰπῇ μὲ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἄνθους:

— Εἶμαι ὡραῖον, εἶμαι εὐῶδες· σοῦ προσφέρω τὴν ἀπόλαυσιν καὶ τὴν ποίησιν, τὴν θεραπείαν ἢ τὴν τροφήν. Ζητεῖς περισσότερα ἀπὸ ἓν τρυφερὸν καὶ λεπτεπίλεπτον λουλουδάκι;

ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΜΑΥΡΙΖΕΤΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Τὸ φάρμακον εἶναι ἁπλούστατον. Ἀρκεσθῆτε νὰ ρίπτετε μερικὰς σταγόνας Teinture de benjoin εἰς τὸ νερὸ τῆς τουαλέττας, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖτε διὰ τὸ πλύσιμον τοῦ προσώπου σας.

Ἂν τὰ καύματα τῆς ἐπιδερμίδος εἶναι ἰσχυρά, τότε σᾶς συνιστῶ τὴν ἰταλικὴν αὐτὴν συνταγήν: Λάβετε τὸ λευκὸν ὠοῦ, τὸ κτυπᾶτε καλῶς καὶ μὲ τὸν ἀφρὸν ἐκεῖνον ἀλείφετε τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ ἀφίνετε ἐπὶ ἓν τέταρτον, διὰ νὰ ξηρανθῇ. Μεθ' ὃ πλύνετε τὸ πρόσωπον μὲ διαυγὲς νερὸ καὶ τὸ ἀπομάσσετε μὲ προσόψιον μαλακόν.

ΤΙ ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ ΣΑΣ

Μὴ τρώγετε πολύ, μὴ δαγκάνετε τὰ χείλη σας, μὴ διαβάζετε ὅταν τὸ φῶς δὲν εἶναι ἐπαρκές.

Μὴ λούεσθε ἐντὸς ψυχροῦ δωματίου. Μὴ μένετε πολλὰς ἡμέρας χωρὶς νὰ ἐξέλθετε. Μὴ κοιμᾶσθε εἰς δωμάτιον κακῶς ἀεριζόμενον. Μὴ ἀναγινώσκετε ἐντὸς ἁμάξης ἢ σιδηροδρόμου.

Μὴ συνειθίζετε νὰ γύρνετε τοὺς ὤμους. Μὴ ἔχετε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια κρύα. Ὅταν ὁμιλῆτε, μὴ κάμνετε μορφασμούς. Μὴ πίνετε πολὺ κρασί.

Οὐδέποτε νὰ παραλείπετε τὸ λουτρὸν τῶν ποδῶν καθ' ἑκάστην ἑσπέραν. Μὴ κρατεῖτε τὸν ἕνα ὦμον ὑψηλότερον τοῦ ἄλλου. Μὴ φορεῖτε γάντια καὶ ὑποδήματα στενά.

Ὅταν κτενίζετε ἢ βουρτσίζετε τὰ μαλλιά σας, μὴ τὸ κάμνετε δυνατά.

Μὴ ἐξέρχεσθε εὐθὺς ὡς πλύνετε τὸ πρόσωπον. Νὰ μὴ φορῆτε βαρειὰ ροῦχα. Μὴ βρέχετε μὲ τὴν γλῶσσαν τὰ χείλη, διὰ νὰ κοκκινήσουν, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ξηραίνονται.

Μὴ παραμελῆτε τὴν σιάσιν τοῦ κορμοῦ σας, οὔτε τὴν προφύλαξιν τοῦ προσώπου σας ὅταν ἐξέρχεσθε.

ΙΑΝΘΗ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:
Οἱ ἄνδρες εἶναι ἐπιπόλαιοι;
Τί ἀποκαλύπτουν, τί μαρτυροῦν,
τί καταγγέλλουν τέσσαρες γυμνοὶ τοῖχοι.

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ

Ὅποιος τῆς δροσερῆς τῆς νειότης σου
θαυμάζει τὰ περίσσια κάλλη,
μὲ τὸ λουλοῦδι τὸ δροσόλουστο,
κόρη, αὐτὸς σὲ παραβάλλει.

Τὸ μοιάζεις, ναί, πολὺ τὸ λούλουδο
στὴν ὠμορφιὰ καὶ στὴ δροσιά του·
σκορπᾷς ὁλόγυρα τῆς χάρες σου,
ὅπως αὐτὸ τὴ μυρωδιά του.

Μὰ κι' ἂν εἶν' εὔμορφο τὸ λούλουδο,
ἐγὼ δὲν ἤθελα καὶ πάλι
ὅποιος μαγεύετ' ἀπ' τὰ κάλλη σου
μ' ἐκεῖνο νὰ σὲ παραβάλλῃ.

Γιατὶ τὸ βλέπω πόσον εὔκολα
καθεὶς τὸ λούλουδο μυρίζει
καὶ πῶς τὰ πέταλά του ἔπειτα
κάτω στὰ χώματα σκορπίζει.

Καὶ σύ, μὴ θέλεις, κόρη ὤμορφη,
νὰ μοιάζῃς τὸ χλωρὸ λουλοῦδι·
κάλλιο νὰ μοιάζῃς τὸ ἀθάνατο
τοῦ οὐρανοῦ τὸ ἀγγελοῦδι,

Ποῦ ὁ καθένας τὴν εἰκόνα του,
ὅπου τὴ βλέπει, τὴ θαυμάζει
καὶ μὲ μιὰ ἅγια συγκίνησι
καὶ σεβασμὸ τὴν πλησιάζει.

Β. ΚΑΚΤΑΝΟΥ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Σήμερον τὸ πρωῒ δύο περιστέρια εἰς ἕνα κῆπον ἐψιθύριζον πρὸς τὸ ἔαρ λόγια ἐρωτικά, λόγια παραπονεμένα.

Ἡ φίλη μου ἐστήριξε τὸ εὔμορφό της κεφαλάκι εἰς τὸ στῆθός μου καὶ μοῦ λέγει:

— Ἡ ψυχή μου εἶναι βαρειὰ ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν, καθὼς εἰς κλάδος δένδρου, φορτωμένος καρπούς... Ἀλλ' ἄκουσε τὸ θλιβερὸν ᾄσμα τῶν περιστερῶν... Μήπως μᾶς προλέγει, ὅτι θὰ χωρισθῶμεν μίαν ἡμέραν;...

Διατί, ὅταν εἰσπνέωμεν τὴν εὐωδίαν τοῦ ρόδου, νὰ σκεπτώμεθα, ὅτι ἡ καλλονή του εἶναι ἐφήμερος;

Διατήρησε τὴν ἀνάμνησιν τῆς εὐωδίας του καὶ θὰ σοῦ εἶναι εὔκολον νὰ λησμονήσῃς, ὅτι ἐκεῖνο ἐμαράνθη.

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

Κάποιος σοφὸς ἦτο βυθισμένος εἰς βαθείας σκέψεις. Ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἔκστασίν του, εἷς σύντροφός του τῷ λέγει ἀστεϊζόμενος:

— Τί μᾶς φέρεις ἀπὸ τὸν ὡραῖον κῆπον, ὅπου περιπατοῦσες;

Ὁ σοφὸς τοῦ ἀπήντησεν:

— Εἶχα σκοπὸν νὰ γεμίσω ἀπὸ ρόδα τὸ κράσπεδον τοῦ ἐνδύματός μου. Ἀλλ' ἡ εὐωδία τῶν ρόδων μ' ἐμέθυσε τόσον, ὥστε ἐξέφυγε τὸ κράσπεδον ἀπὸ τὸ χέρι μου... Ὤ! ἀηδών! μάθε ἀπὸ τὴν πεταλοῦδα πῶς πρέπει κανεὶς νὰ ἀγαπᾷ. Φλέγεται ἐκείνη ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ ὅμως ξεψυχᾷ χωρὶς νὰ παραπονεθῇ, χωρὶς νὰ φωνάξῃ.

(Σαᾶδῆς)

Θύμος.

ΓΝΩΜΑΙ

Ὑπηρεσία, ὁσονδήποτε μικρὰ καὶ ἂν εἶναι, προσφερομένη ἐγκαίρως κάμνει νὰ συγχωρηθῇ καὶ ἡ μεγαλειτέρα προσβολή.

Ὑπάρχουν τινές, οἱ ὁποῖοι προδίδουν τὴν εὐτέλειάν των, διακηρύττοντες, ὅτι εἶναι ἀδικημένοι ὑπὸ τῆς κοινωνίας, ἥτις ἐπαρκῶς δὲν τοὺς ἐξετίμησεν.

Ἕκαστος θέλει νὰ παρηγορηθῇ κατὰ τὸν ἑαυτοῦ τρόπον: Οἱ μὲν καταφεύγουν εἰς τὰς φωνὰς τῆς ἀπελπισίας, οἱ ἄλλοι εἰς τοὺς ὕμνους τῆς ἐλπίδος.

Ἡ γεροντικὴ ἡλικία εἶναι ἡ μακροτέρα φάσις τοῦ βίου· αὕτη εἰμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ εὐτυχία εἶναι καθὼς λάγηνος, ἰσορροποῦσα ἐπάνω εἰς τὴν μύτην μεθυσμένου μανδαρίνου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πλέον πταρνίζεται.

25

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια ἀπὸ σελ. 430

— Καὶ τί θὰ ἀπογίνω, ἂν χάσω αὐτὴν τὴν περιουσίαν; πῶς θὰ ζήσω;

— Μήπως δὲν εὑρίσκεσθε ἐν μέσῳ οἰκογενείας, ἡ ὁποία σᾶς λατρεύει;

— Πλὴν ἡ ὁποία θὰ μὲ ἀπεδίωκε πολὺ εὐκόλως τὴν στιγμήν, καθ' ἣν δὲν θὰ εἶχε πλέον τὴν ἀνάγκην μου. Δι' αὐτὸ σᾶς ἐρωτῶ: πῶς θὰ ζήσω; τί θὰ κάμω;

— Ἀλλά, κόρη μου, παραφέρεσθε. Δὲν θέλω ποσῶς νὰ σᾶς καταστρέψω. Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ τοιαύτη ἰδέα. Θέλω νὰ διπλασιάσω τὸ κεφάλαιόν σας. Δὲν σᾶς ζητῶ ἁπλοῦν δάνειον, ἀλλὰ συμμετοχὴν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μου. Ἐγὼ προσφέρω ἓν ἐργοστάσιον ἐν ἐνεργείᾳ, ἕτοιμον νὰ ἀποδώσῃ ἐργασίας σπουδαίας καὶ κέρδη κολοσσιαῖα· προσφέρω ἐπίσης τὰς γνώσεις μου, τὴν εἰδικὴν πεῖράν μου, καί, ἐπιτρέψατέ μου ἀκόμη νὰ προσθέσω, τὴν ἀγάπην μου πρὸς σᾶς, περὶ ἧς δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλετε. Σεῖς δὲ τί προσφέρετε; ὀλίγον χρῆμα. Ποῦ βλέπετε, παρακαλῶ, τὸ ἐμπόδια;

— Τῷ ὄντι δὲν βλέπω!...

— Δόξα τῷ Θεῷ!

— Τοὐναντίον μάλιστα, σᾶς εὐχαριστῶ, διότι ἀπεβλέψατε πρὸς ἐμέ!

— Δὲν ἦτο φυσικὸν τὸ πρᾶγμα; Ἀφοῦ εἰμπορῶ νὰ κάμω νὰ κερδήσῃ κάποιος ἐκ τῶν ἐργασιῶν μου, διατί νὰ μὴ σκεφθῶ πρῶτον ἐξ ὅλων σᾶς;

— Καὶ ὅμως εἴπετε πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἀπετάθητε προηγουμένως πρὸς πολλούς.

— Ὄχι, Βαλερία· ἀπετάθην πρὸς ἄλλους, διὰ νὰ δανεισθῶ· ἀλλὰ τὸν συνεταιρισμὸν προτείνω πρῶτον εἰς σᾶς.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἐπέμεινεν. Ὁ Λεσπερᾶ ἐφαίνετο θριαμβεύων· οὐδὲν ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ τὸ ἀντίξοον. Ἄρα ἡ κόρη συγκατένευεν.

— Ὥστε τὸ σχέδιον αὐτὸ δὲν σᾶς ἀπαρέσκει, δεσποινίς;

— Τοὐναντίον, μ'ἀρέσει ὑπερβαλόντως!

— Χαίρω πολύ, χαίρω διπλᾶ: τόσον δι' ἐμέ, ἀφοῦ μ' ἐξάγετε ἐκ στενοχωρίας, ὅσον καὶ διὰ σᾶς, ἀφοῦ μοῦ δίδεται ἀφορμὴ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Ποίαν ἡμέραν λοιπὸν θέλετε νὰ περάσωμεν μαζὶ ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον σας, διὰ νὰ κάμωμεν τὰς ἀναγκαίας διατυπώσεις; Πρέπει τοῦτο νὰ γίνῃ τὸ ταχύτερον. Οἱ πιστωταί μου, οἵτινες μὲ πιέζουν, πολὺ μικρὰν προθεσμίαν μοῦ παρέχουν. Ἄλλως τε, ἑκάστη ἡμέρα, ἥτις παρέρχεται, εἶναι καὶ μία ἀπώλεια διὰ τὸ ἐργοστάσιόν μας.

Ἡ Βαλερία μὲ πολὺ ἤρεμον τρόπον ἀπήντησεν:

— Ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ εἶναι περιττή.

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐπιμείνω. Ἐπιθυμῶ τὰ πάντα νὰ εἶναι ἐν τάξει· θέλω τὰ συμφέροντά σας νὰ ἐξασφαλισθῶσιν.

— Εἰς τὰς χεῖρας τοῦ συμβολαιογράφου μου θὰ εἶναι πολὺ περισσότερον ἐξησφαλισμένα ἢ εἰς τὰς ἰδικάς σας.

— Πῶς αὐτό;

Ὁ Λεσπερᾶ παρετήρει τὴν γυναικαδέλφην του μετ' ἐκπλήξεως. Διέβλεπε κάποιον κίνδυνον.

Ἡ κόρη ἀπήντησε:

— Δὲν δέχομαι αὐτὸν τὸν συνεταιρισμόν.

— Ὥστε ἀρνεῖσθε;

— Μάλιστα.

— Ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον;

— Ἁπλούστατα, διότι εἶμαι πεπεισμένη, ὅτι, παραδίδουσα εἰς τὰς χεῖράς σας τὸ χρῆμά μου αὐτό, θὰ πέσω εἰς δυστυχίαν. Τοῦτο δὲν θὰ μὲ ἐτρόμαζεν, ἂν ἤμην ἀνὴρ — τοὐναντίον, ἡ δυστυχία θὰ ἐδιπλασίαζε τὸ θάρρος μου — ἀλλ' εἶμαι γυνή. Ἀνετράφην ἐν εὐμαρείᾳ. Δὲν γνωρίζω τὴν οἰκονομικὴν στενοχωρίαν καὶ πάντοτε συνήθισα νὰ θεωρῶ τὸ μέλλον μου ἐξησφαλισμένον. Ἀρνοῦμαι λοιπὸν ν' ἀποκτήσω περισσότερα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μοῦ χρειάζονται, διὰ νὰ ζήσω.

— Σκεφθῆτε καλλίτερον, Βαλερία. Μία ἀπόφασις, οἵα ἡ ἰδική σας, καὶ ὑπὸ τὰς συνθήκας μάλιστα, εἰς τὰς ὁποίας εὑρίσκομαι, εἶναι πρᾶγμα σοβαρόν... Λησμονεῖτε, ὅτι κινδυνεύω νὰ χρεωκοπήσω..., δὲν σᾶς ἀπέκρυψα μάλιστα, ὅτι τὴν χρεωκοπίαν μου θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ αὐτοκτονία μου.

Ἡ Βαλερία ἀπήντησεν:

— Εἶσθε ἄνθρωπος μὲ ἀφθονίαν ἐμπνεύσεων. Θὰ εὕρετε κάποιον τρόπον ν' ἀποφύγετε τὴν χρεωκοπίαν.

— Ἀλλ' ὄχι καὶ τὸν θάνατον, εἶπεν, ὑψώνων τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν.

— Ἄνδρες τοῦ ποιοῦ σας δὲν σκοτόνονται.

Καί, ἀφοῦ εἶπε ταῦτα, ἡ νεᾶνις ἀφῆκε τὸν γαμβρόν της κατάπληκτον καὶ κάτωχρον ἐκ πείσματος καὶ ἐκδικήσεως. Οἱ ὀφθαλμοί του ἀπήστραπτον ἐκ διαβολικῶν σκέψεων.

11. — Ἦτο ὅραμα;

Πῶς ἡ Βαλερία εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὁμιλήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὸν κύριον Λεσπερᾶ; ἰδοὺ ὅ,τι ἐν τῷ πυρετῷ της ἡ νεᾶνις δὲν ἐσκέπτετο. Ἀλλὰ τὸ ἑσπέρας, κατὰ τὸ δεῖπνον, ὅταν εὑρέθη πρὸ τοῦ γαμβροῦ της, ἐνόησεν ἀπὸ τὸ πλῆρες μίσους βλέμμα, τὸ ὁποῖον τῆς ἐξετόξευσεν, ὅτι δὲν θὰ τὴν συνεχώρει ποτέ. Διὰ τῆς στάσεώς της ἡ Βαλερία ἔκαμε τὸν Λεσπερᾶ θανάσιμόν της ἐχθρόν.

Ὅταν ἀντελήφθη τοῦτο, ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν της.

— Πρέπει ν' ἀναχωρήσω, ἐσκέπτετο. Ὁ Λεσπερᾶ μ' ἐκράτησεν, ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ὅτι θλίβεται καὶ ὅτι μ' ἀγαπᾷ, ἀλλὰ πραγματικῶς, διότι ἐπωφθαλμία τὴν περιουσίαν μου... Πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω τὸ Σαντεπλαίρ, τὸ ταχύτερον μάλιστα.

Ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ κάμῃ. Τὸ σπίτι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐνοικιάσει πλησίον τοῦ Ὀλμέ, τῆς ἀνῆκε. Καὶ ναὶ μὲν ὁ ἐπιπλοποιὸς δὲν εἶχε παραδώσει ἀκόμη τὰ ἔπιπλα, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο πάντως ζήτημα δύο ἡμερῶν. Ἠδύνατο λοιπὸν νὰ φύγῃ τὸ ταχύτερον.

Κατακυριευμένη ἀπὸ τὰς σκέψεις αὐτάς, ἀνήγγειλεν ἀποτόμως τὴν ἀπόφασίν της προτοῦ τελειώσει τὸ δεῖπνον.

Ἡ Ζερμαίν, καταθορυβηθεῖσα, ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς θείας της.

Ὁ Ἰούλιος, ὠχρός, τὴν παρετήρει σιωπηλός.

Ὅσον διὰ τὴν Λουΐζαν, τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγός της δὲν προέλαβε νὰ πληροφορήσῃ περὶ τοῦ ἐπεισοδίου, δὲν ἠδύνατο ποῦ νὰ ἀποδώσῃ τὴν μεταβολὴν τῆς Βαλερίας καὶ διηρώτα τὸν Λεσπερᾶ μὲ τὸ βλέμμα.

Ἐκεῖνος ἐσιώπα· μόνον μία σύσπασις τῶν χειλέων του ἀπεκάλυψε τοὺς ὀδόντας. Ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἦτο ἕτοιμος νὰ δαγκάσῃ.

Τέλος, μὲ φωνὴν τρέμουσαν, εἶπε:

— Βαλερία, ἂς γίνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖτε. Ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν ἡσυχίαν σας. Ἐὰν πρόκηται νὰ ζήσετε εὐτυχὴς μακράν μας, τότε ἀναχωρήσατε. Ἡ βεβαιότης, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχωμεν περὶ τῆς εὐτυχίας σας, θὰ μᾶς εἶναι ἡ μόνη παρηγορία διὰ τὴν στέρησίν σας.

Ὅταν ἡ θεία ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, ἡ κυρία Λεσπερᾶ ἠρώτησε:

— Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά;

Καὶ ὁ σύζυγός της ἀπήντησεν:

— Ἔλα, θὰ σοῦ ἐξηγήσω.

(ἀκολουθεῖ)

Ἔφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὑρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἥτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρριτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς πούδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Διατί οἱ Κινέζοι εἶναι οὐράνιοι.

Πολλάκις ἠκούσατε νὰ ἀποκαλῆται ἡ Κίνα οὐράνιον κράτος. Οἱ Κινέζοι δὲ ἀρέσκονται ν' αὐτοκαλῶνται οὐράνιοι. Τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην στηρίζουσιν ἐπὶ μιᾶς παραδόσεως.

Κατῴκουν, λέγει ἡ παράδοσις, κάποιον ἄλλον πλανήτην τοῦ οὐρανοῦ. Ὅτε αἴφνης αὐτὸς σπάνει καὶ ἕνα κομμάτι μὲ τοὺς κατοίκους του ἔπεσεν εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀσίας, ἀκριβῶς εἰς τὴν σημερινὴν χώραν τοῦ Θιβέτ, ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχουν τὰ ὑψηλότερα βουνά.

Οἱ κάτοικοι τοῦ θραύσματος αὐτοῦ τοῦ οὐρανίου πλανήτου δὲν ἔπαθαν τίποτε ἄλλο, παρὰ μιὰ μικρὰ τρομάρα, καὶ πολὺ γρήγορα συνήθισαν εἰς τὴν νέαν των διαμονήν, τὴν ὁποίαν ἐπλήρωσαν ταχύτατα μὲ τὴν γονιμότητά των. Αὐτοὶ εἶναι οἱ Κινέζοι. Ἔχουν δίκαιον λοιπὸν νὰ καλῶνται οὐράνιοι, ἀφοῦ μᾶς ἦλθαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μαζὶ μὲ τὰ χωράφια των.

●

Τὸ ὄνομα.

Εἰς τὴν Μαδαγασκάρην τὰ παιδιὰ δὲν γεννῶνται, ὡς παντοῦ ἄλλοῦ, καταδικασμένα νὰ φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ πατρός των. Ἕκαστος, ὅταν ἐνηλικιωθῇ, εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξῃ ὄνομα καὶ ἐπίθετον, ὁποιο αὐτὸς προτιμήσει.

●

Ἡ κλειστὴ θύρα.

Κατ' ἀρχαῖον ὁλλανδικὸν ἔθιμον, μία θύρα τῆς οἰκίας, ὡρισμένη, μένει πάντοτε κλειστή. Δὲν ἀνοίγει δέ, εἰμὴ εἰς δύο περιπτώσεις: εἰς γάμον καὶ εἰς κηδείαν. Καὶ τοῦτο, διὰ νὰ περάσῃ δι' αὐτῆς ἡ πομπή.

Ἡ θύρα αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπίσημος τῆς ὁλλανδικῆς οἰκίας.

●

Τὰ αὐγὰ καὶ ἡ ὑδρόγειος.

Ἡ ἐτησία παραγωγὴ τῶν αὐγῶν εἶναι τοσαύτη, ὥστε δύνανται νὰ σχηματίσωσιν ὁμελέτταν, ἡ ὁποία νὰ περιβάλῃ ὅλην τὴν ὑδρόγειον. Ἡ ὁμελέττα αὐτὴ θὰ ἔχῃ πάχος ἐξ περίπου ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Ὁ γνωστότατος ράπτης γυναικείων ἐνδυμασιῶν **Ι. ΕΞΑΠΟΡΡΗΤΩΝ**

ΜΕΤΕΦΕΡΕ τὸ Ραφεῖόν του εἰς τὴν Μεγάλην Ὁδὸν τοῦ Μπέγιογλου (*ἔναντι τοῦ Μπὸν Μαρσέ, ἄνωθεν τοῦ Μουλατιέ*).

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐπλούτισε τὸ νέον του Κατάστημα διὰ μεγάλης συλλογῆς ὑφασμάτων τελευταίου συρμοῦ.

Ἡ ἀξιότιμος πελατεία του ἂς ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας ταύτης καὶ τῶν λίαν συγκαταβατικῶν τιμῶν.

ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ παρὰ τραπεζιτικῷ ἢ ἐμπορικῷ οἴκῳ ὁμογενὴς ἢ ξένῳ δεσποινὶς, τελείως κατηρτισμένη εἰς τὴν λογιστικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἀλληλογραφίαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ο ΕΚ ΤΩΝ ΜΥΙΩΝ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Καὶ ἄλλοτε πολλάκις ὡμιλήσαμεν ἐκτενῶς περὶ τῶν μυιῶν, τοῦ θερινοῦ τούτου καὶ κοινοῦ ἐντόμου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι περιττὸν νὰ ἐπανέλθωμεν χάριν τῆς ὑγιεινῆς. Διότι, καὶ εἶναι περίεργον τοῦτο, ἡ μυῖα, κατ' ἀντίθεσιν αἴφνης πρὸς ἄλλα ἔντομα, ἔχει κατακτήσει, ἂν μὴ τὰς συμπαθείας μας, τοὐλάχιστον τὴν ἀνοχήν μας. Τὴν θεωροῦμεν μὴ ἐπικίνδυνον, μᾶλλον δὲ ἄκακον ζῷον.

Ἐν τούτοις εἶναι φοβεροὶ οἱ κίνδυνοι, τοὺς ὁποίους προξενεῖ. Εἶναι ὁ καλλίτερος καὶ ὁ ταχύτερος φορεὺς τῶν μικροβίων, καὶ ὡς νὰ μὴ ἤρκει τοῦτο, πολλάκις εἶναι καὶ ὁ ἐμβολιαστὴς των εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν. Τὰ ὀνόματα μόνον τῶν ἀσθενειῶν, τὰς ὁποίας δυνατὸν νὰ προξενήσῃ, θ' ἀπετέλουν μακρὸν κατάλογον.

Πόλεμον λοιπὸν κατὰ τῆς μυίας. Διώκετέ την ὡς τὸν φοβερώτερον καὶ ὑπουλότερον ἐχθρόν. Κρατεῖτε πρὸ παντὸς καθαρὰ τὰ διαμερίσματα τῆς διαμονῆς σας καὶ τοῦ φαγητοῦ σας, καὶ μὴ φειδωλευθῆτε νὰ προμηθευθῆτε τὰς ποικίλας παγίδας, δι' ὧν εἰμπορεῖτε νὰ συλλάβετε τὰς μυίας. Ἂν ὑπάρχουν ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευσαν ὡς ἐνδιαιτήματα τῶν μυιῶν, ἀπολυμάνατέ τα.

ΤΟ ΘΕΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΡΕΦΗ

Εὐτυχῶς δὲν εἴχομεν θέρος θερμόν. Ἡ ἐπιστήμη ἀπέδειξεν, ὅτι οἱ καύσωνες τοῦ θέρους, ὅταν φθάσωσι τοὺς 35 βαθμούς, εἶναι ἐπικίνδυνοι εἰς τὰ βρέφη καὶ προξενοῦσιν αὔξησιν τῆς θνησιμότητός των. Τοῦτο προέρχεται πρῶτον μὲν ἐκ τῆς ἀμέσου ἐπιδράσεως τῆς θερμότητος ἐπὶ τοῦ εὐαισθήτου ὀργανισμοῦ τοῦ βρέφους, δεύτερον δὲ διὰ τῆς τροφῆς καὶ δὴ τοῦ γάλακτος.

Ὁ βρεφικὸς ὀργανισμὸς δὲν δύναται νὰ ἀντιδράσῃ εἰς τὴν ζέστην τόσον, ὅσον ὁ νεανικός, καὶ δι' αὐτὸ ὑποκύπτει. Ὥ; ἐκ τούτου συνιστῶμεν εἰς τὰς μητέρας βρεφῶν νὰ τ' ἀπομακρύνωσιν ἀπὸ τὰ θερμὰ μέρη, νὰ ἀερίζωσι καλῶς τὰ δωμάτιά των, καὶ εἰς ὅσας πόλεις ἡ θερμότης εἶναι ἀφόρητος, νὰ προκαλῶσιν εἰς τὰ δωμάτια, ὅπου μένουν τὰ μικρά, τῆξιν τεμαχίων πάγου.

Ἐξ ἄλλου ἡ μεγάλη θερμότης καθιστᾷ τὸ γάλα ἕδραν ἰδιαιτέρων ζυμώσεων καὶ ἀλλοιώσεων, αἵτινες, ἐνῷ μένουν ἀφανεῖς εἰς τὴν γεῦσιν, τὴν ὄσφρησιν καὶ τὸ πεπτικὸν σύστημα τῶν μεγάλων, εἶναι ὅμως βλαβεραὶ καὶ ἐπικίνδυνοι διὰ τὸν στόμαχον καὶ τὰ ἔντερα τῶν μικρῶν, προξενοῦσαι τὰς γαστροεντερίτιδας. Ἡ προφύλαξις ἐξ αὐτῶν συνίσταται εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ νωποῦ γάλακτος εἰς ψυχρὸν μέρος καὶ ἐντὸς δοχείων, τὰ ὁποῖα νὰ εἶναι βυθισμένα εἰς πάγον ἐν διαλύσει.

ΒΑΓΟΝ-ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἐπενόησε καὶ τοῦτο ἀμερικανικὴ σιδηροδρομικὴ ἑταιρία χάριν τῆς διασκεδάσεως τῶν ταξιδιωτῶν της κατὰ τὰς μακρὰς καὶ ἀνιαρὰς ὥρας τοῦ ταξιδίου. Τὸ βαγόνι εἶναι σύνηθες μεγάλο βαγόνι σιδηροδρομικῆς ὁλκῆς. Διὰ καταλλήλου διαρρυθμίσεως ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθινοῦ ἐξώστου ἁπλοῦται ἡ ὀθόνη, ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου δὲ ὁ προβολεύς. Καὶ ἡ κινηματογραφικὴ παράστασις ἀρχίζει. Παρετηρήθη μάλιστα, ὅτι αἱ δονήσεις τοῦ σιδηροδρόμου δὲν ἐπιφέρουσι καμμίαν ἀνωμαλίαν εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς κινηματογραφικῆς ἐξελίξεως. Ἴδωμεν ἕως ποῦ θὰ μᾶς κυνηγᾷ ὁ κινηματογράφος.

Πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους μας, πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Μὲ τὸ ἀνὰ χεῖρας τεῦχος τὸ «*Ἀπ' Ὅλα*» συμπληροῖ τὸ πέμπτον αὐτοῦ ἔτος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ παρακαλοῦμεν τοὺς ὁπωσδήποτε καθυστεροῦντας ἡμῖν χρηματικὰ ποσά, ὅπως ἐμβάσωσι ταῦτα τὸ ταχύτερον. Ἐπίσης παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅπως σπεύσωσι καὶ ἀνανεώσωσι τὰς ἐγγραφάς των, προπληρόνοντες τὸ ἀντίτιμον, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Βάπτισις.—Τὴν Κυριακὴν ἐγένετο ἐν Ἀρναούτκιοῖ ἡ βάπτισις τοῦ πρωτοτόκου θυγατρίου τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Ἀναστ. Ρίζου, ἀναδόχου γενομένου τοῦ κ. Μιχαὴλ Τζιρᾶ, ὅστις καὶ ὠνόμασε τὴν νεοφώτιστον Ἰωάνναν. Εὐχόμεθα εἴς τε τοὺς γονεῖς καὶ τὸν ἀνάδοχον νὰ τοῖς ζήσῃ.

Θάνατοι. — Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἐγένετο ἡ κηδεία τῆς *Μαριόγγας Μηκόνιο*, μητρὸς τοῦ κ. Γ. Μηκόνιο, ὑπαλλήλου τῆς Ὀθωμ. Τραπέζης καὶ καλοῦ ἡμῶν φίλου. Συλλυπούμενοι ἐκ βάθους ψυχῆς τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειαν, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς καταταξῇ τὴν ψυχὴν τῆς μεταστάσης ἐν σκηναῖς δικαίων.

— Τὴν 20ὴν Ἰουλίου ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ἐν Ἰσμὶτ σεβαστὸς πρεσβύτης, ὁ ἐξ Ἡρακλειτσης τῆς ἐπαρχίας Μυρέφτε *Θεοφάνης Τσαγκάλης*, φέρων ἐπὶ τῆς ράχεώς του τὸν σεβαστὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν 94. Μορφὴ σεβασμία καὶ φυσιογνωμία γλυκεῖα ὁ ἀείμνηστος, μ' ὅλον τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, διετήρει ἀκμαίας τάς τε σωματικὰς καὶ πνευματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις καὶ τὴν κόμην ἄλευκον. Ἐγκατέλειπεν υἱὸν τὸν ἐκεῖ ἐμπορευόμενον κ. Ἐμμανουὴλ Τσαγκάλην καὶ πολλοὺς ἐγγόνους, ἐγκατεστημένους ἐν Ν. Ὑόρκῃ, ἐν Παρισίοις καὶ ταῖς Φιλιππίναις νήσοις, ὡς καὶ τὸν ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ μαθητευόμενον Βασίλειον Τσαγκάλην. Εἰργάσθη μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ὑπὲρ τῶν κοινωτικῶν τῆς πατρίδος του, διαθέσας μέρος τῆς περιουσίας του ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς, οὗ ἕνεκα ἡ μνήμη αὐτοῦ θὰ παραμείνῃ ἀγήρως μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν του. Εἰς τοὺς οἰκείους, ἀπευθύνοντες συλλυπητήρια, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Ὕψιστος καταταξῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων. ***

Ἐκδόσεις.—Ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Βιολογικοῦ τμήματος τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου *Αἱ ἐργασίαι*, ἃς τὸ τμῆμα τοῦτο ἐποιήσατο ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Ν. Βασιλειάδου, ἰατροῦ, κατὰ τὸ δεύτερον ἑξάμηνον τοῦ 1914–15. Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται πολλαὶ ἐμβριθεῖς μελέται καὶ ἀνακοινώσεις ἰατρικῆς καὶ κοινωνιολογικῆς φύσεως, καὶ συζητήσεις ἐπ' αὐτῶν.

ΝΑΣΙΠ ΝΟΥΡΟΥΛΑ - ΒΕΗΣ
ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΑ Σ. ΛΙΩΚΗ
ΕΝΥΜΦΕΥΘΗΣΑΝ
Ἐν Μπέγιογλου τῇ 31 Ἰουλίου 1915.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ἐν Γαλατᾷ Σαρόγλου χαν. ἀριθμ. 6, ὄπισθεν τῆς Κρεδὶ Λυωναί.

Διεκπεραίωσις πάσης ὑποθέσεως εἰς ὅλα τὰ δικαστήρια.

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

Οἱ δικηγόροι κύριοι *Ἰωάννης Εὐτυχίδης* καὶ *Σάββας Ν. Βόσκογλους* μετέφερον τὰ γραφεῖά των εἰς Χαβιαρόχανον, εἰς τὸ 2ον πάτωμα τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 73 διαμερίσματος.

Κ

Τελοῦντες τῇ αὔριον Κυριακῇ ἐν τῷ κατὰ Σισλίον ἱερῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τὸ τεσσαρακονθήμερον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τῆς πεφιλημένης ἡμῶν μητρὸς καὶ μάμμης

ΕΛΕΝΗΣ Ι. ΒΑΞΕΒΑΝΙΔΟΥ,

παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως, εὐαρεστούμενοι, παραστῆτε εἰς τὴν ἐπιμνημόσυνον ταύτην τελετήν.

Μαριάνθη Γ. Ἐξόρχου
μετὰ τοῦ υἱοῦ της.

Ἐλπίδες.

— Θὰ φωτογραφηθῆτε μόνη, κυρία;

— Μάλιστα ξεύρετε, σὲ λίγες μέρες παίρνω τὸ διαζύγιόν μου καὶ σκέπτομαι, ὅτι μία φωτογραφία πάντοτε θὰ μοῦ χρειασθῇ.

Δικαίωμα.

— Πατέρα, δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ λέγω ἀνοησίες;

— Ὄχι, παιδί μου, εἶναι κακό.

— Μὰ τότε γιατί ὁ παπποῦς λέγει;

— Αἴ! παιδί μου! ἡ ἀνοησίες εἶναι δικαίωμα... τῶν μεγάλων.

Ἡ διάρκεια.

— Ἐγὼ δὲν ἐταξίδευσα ποτέ μου, κύριε· τὸ πρῶτό μου ταξίδι θὰ γίνῃ τὸ ταξίδιον τοῦ μέλιτος.

— Αἴ! τότε θὰ εἶναι μικρᾶς διαρκείας.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΣ ΓΑΜΒΡΟΣ

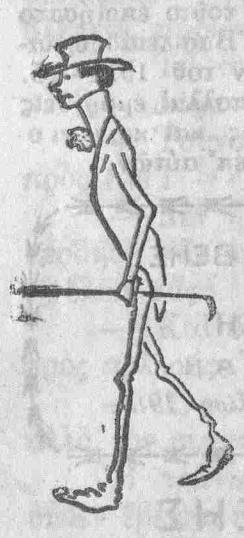

Ὅταν θὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ὁ κύριος Λέων — τὸ Λεωνίδας εἶναι πολὺ χυδαῖον γιὰ τὴν εὐγένειάν του — εἶναι τιμιώτατος νέος καὶ ὁ εὐγενέστερος ἀπ' ὅσους ἐγνώρισα, δὲν θὰ δυσκολευθῆτε καθόλου νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆτε τὸ περιεχόμενον τῆς κόσας σας.

Καὶ ὅμως ὁ κύριος Λέων ἔπαθε πολλὰς περιπετείας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἐπτώχυνεν, ἐξ αἰτίας του βέβαια, ἀφοῦ ἐγεννήθη πολὺ πλούσιος.

Ὁ κύριος Λέων εἶδε τὸ φῶς εἰς τοὺς κόλπους μεγάλης εὐμαρείας, προτοῦ ἰδεῖ τοὺς κόλπους τῆς τροφοῦ του ἀκόμη. Τὸ μόνον δυσάρεστον ἦτο, ὅτι εἶχε φοβερὰ ἐλαττώματα, δηλαδή, διὰ νὰ εἶμαι κυριολεκτικώτερος, θὰ τὰ ἀπέκτα ὅταν ἐμεγάλωνεν.

Ἐμεγάλωσε λοιπόν, καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς φρονήσεως, ἤρχισε, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ βέβαια τὸ ὄνομά της, νὰ κάμνῃ τῆς πειὸ φοβερὲς τρέλλες.

Κατασπαταλοῦσε τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν οἱ καλοί του γονεῖς ἐφρόντισαν νὰ τοῦ ἀφήσουν καὶ... νὰ φύγουν ὧς στὸ Σισλὶ — ταξίδι μικρό, μὰ ἀσφαλές, ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ ἐκπλήξεις ἐπανόδου — καὶ τὴν ὁποίαν — περιουσίαν καὶ ὄχι ἐπάνοδον — ὁ κηδεμών του — ὑπάρχουν τοιοῦτοι ἀκόμη, φαίνεται — ἐφρόντισε νὰ τὴν πολλαπλασιάσῃ.

Πῶς σπαταλοῦσε τὴν περιουσίαν του ὅμως; Αὐτὸ δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ. Διότι, διὰ νὰ παρακολουθήσω τὸν κύριον Λέων — ἐφ' ὅσον ἦτο πλούσιος δὲν ἐγνώριζε καμμίαν... πτῶσιν — εἰς ὅλα τὰ κέντρα, εἰς ὅλας τὰς διασκεδάσεις, εἰς ὅλας τὰς ἐκδρομάς, εἰς ὅλα τὰ κλούπ, ἔπρεπε καὶ ἐγὼ νὰ πάγω σ' ὅλα αὐτὰ τὰ κέντρα, νὰ ἔμβω σ' ὅλα τὰ κλούπ, νὰ ταξιδεύσω μὲ αὐτοκίνητα, νὰ πληρώσω μ' ἄλλους λόγους ὅλ' αὐτά. Εἶχα ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν — γιὰ νὰ σας φανῶ ἀρεστὸς βέβαια — νὰ τὸ κάμω, ἀλλ' οἱ γονεῖς μου πρῶτον μὲν δὲν ἔχουν περιουσίαν, δεύτερον δὲν μετέστησαν πρὸς Κύριον, τρίτον δὲν ἔχω κηδεμόνα, τέταρτον... — ὑποθέτω, ὅτι τὸ πρῶτον σᾶς ἀρκεῖ, διὰ νὰ μὲ δικαιολογήσῃ.

Ἔστω λοιπόν. Ὁ κύριος Λέων ἐσπατάλησε τὴν περιουσίαν του μ' ὅλα τὰ μέσα, ποῦ ἐφαντάσθη κατόλληλα — ηὗρε καὶ συμβοηθοὺς γι' αὐτὸ — καὶ διὰ νὰ φθάσῃ γρηγορώτερα εἰς τὸ τέλος, κατέφυγε καὶ εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον.

Ἡ πρασίνη τράπεζα τὸν ἱκανοποίησε καὶ μίαν ὡραίαν πρωΐαν, ὅταν ἔβαλε τὰ χέρια εἰς τῆς τσέπες, συνέλαβε τῆς φόδρες των νὰ... φιλιοῦνται ἐρωτικά.

Αὐταὶ αἱ ἐρωτικαὶ περιπτύξεις ἐτάραξαν τὸν κύριον Λέοντα — τώρα κλίνεται — καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ πάρῃ τὴν βαλίτσαν εἰς τὸ ἕνα χέρι καὶ τὸ θάρρος του εἰς τὸ ἄλλο, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς μίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν παράλιον.

Ἀλλ' ἡ πόλις ἐκείνη εἶχε μεγαλώσει καὶ προοδεύσει εἰς πολιτισμόν· ἀπόδειξις, ὅτι εἶχε κλοὺπ καὶ χαρτοπαίγνια. Ὁ Λέων— δὲν εἶναι τώρα οὔτε κύριος—ἐδοκίμασε τὴν τύχην μ' ὅσα τοῦ ἀπέμειναν ἀκόμη καὶ τὴν ηὗρεν ἄπιστον. Τὸν ἀφῆκε κυριολεκτικῶς ἀπένταρον...

Ὅταν μίαν ἡμέραν περιπατοῦσε σκυθρωπὸς εἰς τὴν παραλίαν, τὸν συναντᾷ κάποιος συμμαθητής του, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα χονδρὸν κύριον, τὸν πατέρα του— ἕνα πολὺ πρακτικὸν ἄνθρωπον—καὶ ἀπὸ τὴν χαριτόβρυτον ἀδελφήν του. Γραμμάτιον ληξιπρόθεσμον διὰ τὸν πατέρα. Γραμμάτιον πρὸς εἴσπραξιν διὰ τοὺς γαμβρούς. Χαιρετισμοί. Φιλοφρονήσεις. Συστάσεις.

— Εὐτυχισμένο παιδί! λέγει ὁ πρώην συμμαθητής· ἐκληρονομήσατε, μοῦ φαίνεται, μία πολὺ στρογγυλὴ περιουσία.

— Εἶναι ἀλήθεια.

— Καὶ τὴν ἐτοποθετήσατε, τοὐλάχιστον, εἰς μέρη ἀσφαλῆ; ἠρώτησεν ὁ πατὴρ—ὁ πρακτικὸς ἄνθρωπος.

— Βεβαιότατα, κύριε, ὅλα εἶναι εἰς χεῖρας τραπεζιτῶν πρώτης γραμμῆς. Καὶ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν κατέθεσα μερικὰ χρήματα, ποῦ μοῦ ἔμειναν, εἰς τραπεζίτην πλουσιώτατον.

Ὁ Λέων μήπως ἔλεγε ψεύματα;

Ὁ πατὴρ—πρακτικὸς ἄνθρωπος—ἐσκέφθη νὰ τὸν κάμῃ γαμβρόν του. Εἰς ποῖον ἄλλον, παρὰ εἰς τὸν πλούσιον αὐτὸν κληρονόμον θὰ ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν προῖκα τῆς κόρης του—δώδεκα χιλιάδες λίρας, παρακαλῶ;

Ἐπετάχυνε τὰ πράγματα καὶ τοὺς γάμους.

Ἀλλ' ὁ κύριος Λέων—σᾶς εἶπα καὶ πρὸ ὀλίγου—εἶναι ὁ τιμιώτερος καὶ εὐγενέστερος νέος ἐξ ὅσων ἐγνώρισα. Ἐθεώρησε καθῆκον νὰ πληροφορήσῃ τὸν πεθερόν του διὰ τὴν καταστροφήν του... τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου του.

(Μίμησις)

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΘΕΜ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Μπέγιογλου, παρὰ τὴν Σάντα - Μαρίαν.

Τὸ μόνον ὁμογενὲς κατάστημα, τὸ ὁποῖον ἀμιλᾶται πρὸς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ διὰ τὴν

φιλοκαλίαν,

κομψότητα,

καλαισθησίαν.

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἔχει

τὰ ὡραιότερα,

τὰ στερεώτερα

ΥΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἰδιαίτερον τμῆμα γυναικείων ἐνδυμάτων.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν, 3-5 μ.μ.,

Γαλατᾶ, Γενὶ Γιόλ, ἀριθμ. 11,

Φαρμακεῖον Νικοπύθη.

Lotion Oréo

Εἰδικὸν δι' ἐντριβὰς (frictions) καὶ μαλάξεις (massages). **Καταπραΰνει** τὰ νεῦρα, **ἀπαλύνει** τὸ δέρμα, **ἀναζωογονεῖ** τὸ σῶμα.

Πωλεῖται ἐν Βαλοὺκ-παζὰρ τοῦ Σταμπούλ, ἐν τῷ Φαρμακείῳ *Ζ. Δ. Ὡραιοπούλου.*

Τύπ. Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σας.